

108E JAARGANG NUMMER 8 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • AUGUSTUS 2008

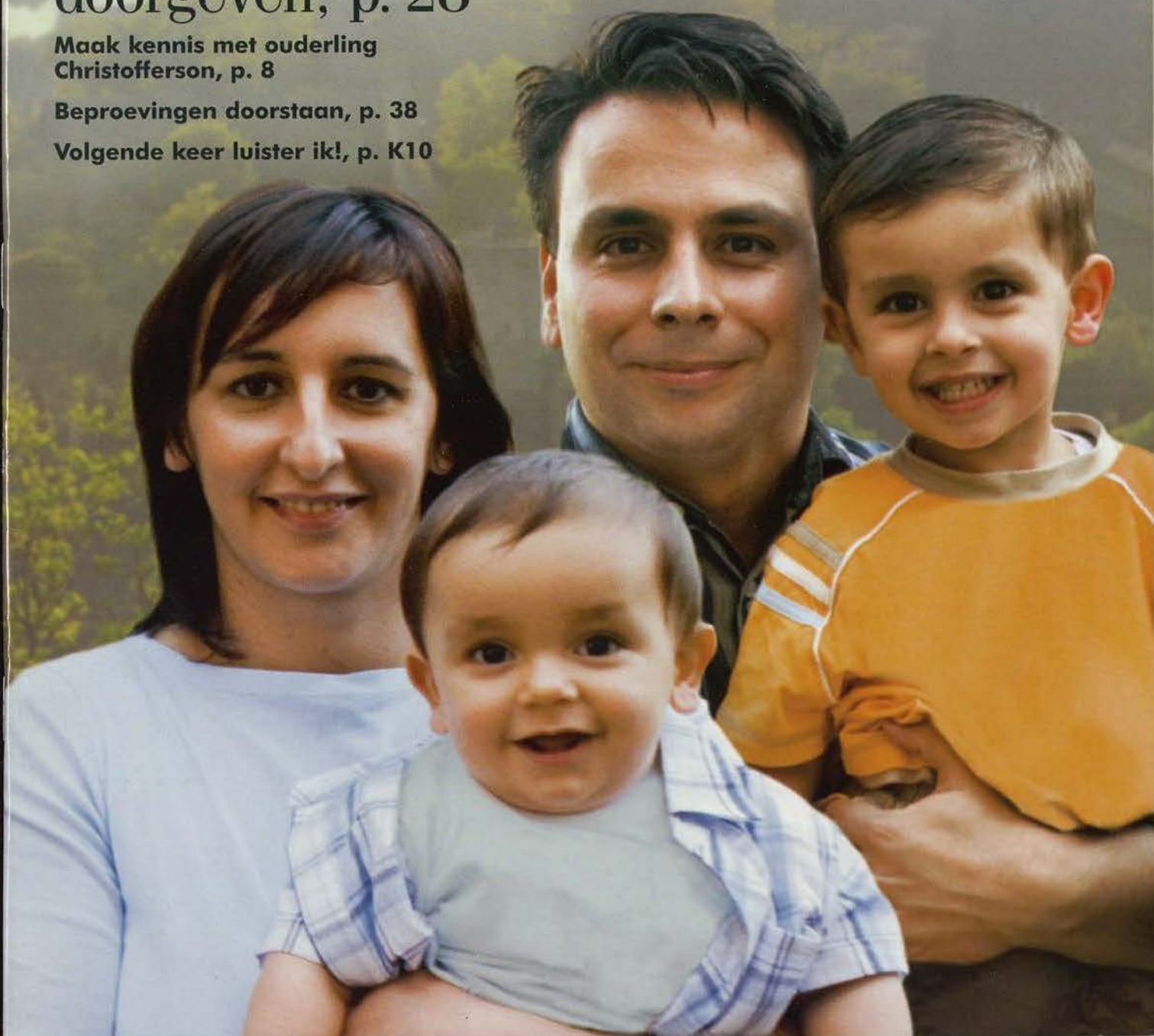
Liahona

Het erfgoed van geloof
doorgeven, p. 28

**Maak kennis met ouderling
Christofferson, p. 8**

Beproevingen doorstaan, p. 38

Volgende keer luister ik!, p. K10

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer,
L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar,
Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson

Verantwoordelijk redacteur: Jay E. Jensen
Adviseurs: Gary J. Coleman, Yoshihiko Kikuchi,
Gerald N. Lund, W. Douglas Shumway

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Victor D. Cave

Senior redacteur: Larry Hiller

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Layborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofddirectrice: Jennifer L. Greenwood

Mederedacteurs: Ryan Carr, Adam C. Olson

Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: Christy Banz, Linda Stahle Cooper,
David A. Edwards, LaRene Porter Gault, Carrie Kasten, Jennifer
Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir,
Judith M. Paller, Joshua J. Perkey, Jan U. Pinborough, Richard M.
Romney, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe,
Julie Wardell

Directiesecretaresse: Laurel Teuscher

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,
Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P. Johnson, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Voorbereiding drukwerk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar

nieuws@liahona.nl

Distributie:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

European Distribution Ltd., Magazine Service,

Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Tel.: 00 49 6172 492858, fax: 00 49 6172 492890

E-mail: liahona-edl@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 16,00

De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:

Creditcard (bel of e-mail EDL)

Overschrijving per bank op de volgende rekening:

Dresdner Bank, Bad Homburg

Rekeningnummer 07 264 094 00, bankcode 500 800 00

Omschrijving: abonnementsnummer + naam + wijk/gemeente

BIC (SWIFT CODE): DRES DE FF 523

IBAN: DE52 5008 0000 0726 4094 00

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan:

Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street,

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar:

liahona@ldschurch.org

De Liahona (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of
'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albanees, Armeens,
Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens,
Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Grieks, Haïtiaans, Hindi,
Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans,
Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshallaïlands, Mongools,
Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens,
Russisch, Samoaans, Samoos, Singalees, Sloveens, Spaans,
Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch,
Urdu, Vietnamese, Uslands en Zweeds. (Frequentie verschilt
per taal.)

Uitgever:

© 2008 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden.
Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd
worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk
of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als
de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht
kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet onder
www.lds.org. Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel Library'.
Voor andere talen, klik op 'Languages'.

For Readers in the United States and Canada:

August 2008 Vol. 108 No. 8, LIAHONA (USPS 311-480) Dutch
(ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. [Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431]

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

LIAHONA, AUGUSTUS 2008

VOOR VOLWASSENEN

- 2 Boodschap van het Eerste Presidium: Zó te leven
President Thomas S. Monson
- 8 Ouderling D. Todd Christofferson: Bereid om de Heer te dienen
Ouderling Quentin L. Cook
- 18 Fatsoen: eerbied voor de Heer *Ouderling Robert D. Hales*
- 25 Huisbezoekboodschap: Iedere zuster is een geliefde dochter van
hemelse Ouders en heeft een goddelijke bestemming
- 28 Familiegeloof *Kimberly Reid*
- 41 Schriftstudie fris houden
- 44 Onder heiligen der laatste dagen
Lofzang in een kathedraal *Collin Allan*
De ideale belangstellende die ik mij niet kon
herinneren *Perry W. Carter*
Brod en getuigenissen *Vida H. Liddell*
Wist ik het wel zeker? *Justin Geracitano*

48 Post

OP DE OMSLAG
Foto's Kimberly Reid.

OMSLAG VAN DE KINDERVRIEND
Illustrator Roger Motzkus.

25 Huisbezoekboodschap

18

Fatsoen:
eerbied voor
de Heer

41

Schriftstudie
spannend houden

IDEËN VOOR DE GEZINSAVOND

Deze ideeën kunnen in de kerk
en thuis gebruikt worden.

'**Fatsoen: eerbied voor
de Heer**', p. 18: Lees het
gedeelte 'Fatsoenlijke
kleding voor de tempel'

en laat uw gezinsleden
de vragen in de laatste
twee alinea's beant-
woorden. (Herinner uw kinderen
in deze bespreking aan gelegenhe-
den waarbij ze gepaste kleding
droegen.) Vraag uw gezin welke
kleding geschikt is voor andere
gelegenheden, zoals school, werk
of sociale activiteiten (zie *Voor
de kracht van de jeugd* [2001],
p. 14).

'**Bouwen aan een eeuwig gezin**',
p. 34: U kunt het belang van een ste-
vig fundament illustreren door een
kleine toren van blokken te bou-
wen en er dan een blok aan
de onderkant uit te trekken.
Als u dit artikel bespreekt,
laat uw gezinsleden
dan de manieren aan-
geven waarop de vader van
ouderling De Hoyos een stevig
fundament voor zijn zoon heeft
gecreëerd. Bespreek hoe u het
fundament van uw gezin kunt
versterken.

'**De grootste toets van haar
leven ... tot dan toe**', p. 38: Zet
enkele uitdagingen waarmee uw

Ga op zoek naar de Samoaanse KGW-ring in deze uitgave en bedenk ondertussen hoe je doopverbond je kan helpen om het goede te kiezen.

VOOR JONGEREN

- 14 Meer dan brood en water *Ryan Carr*
- 17 Poster: Feest
- 24 Wat Joseph predikte: troost na een sterfgeval
- 26 Vraag en antwoord: Ik heb enkele vrienden die niet meer naar de kerk komen. Op welke manieren kan ik ze helpen om weer terug te komen?
- 34 Bouwen aan een eeuwig gezin
Ouderling Benjamin De Hoyos
- 38 De grootste toets van haar leven ... tot dan toe
Adam C. Olson

34 Bouwen aan een eeuwig gezin

gezin te maken heeft op papierstroken. Vertel het verhaal van Andrea en lees de zijkolom 'Het leerboek van de Heer'. Vraag uw gezinsleden om een papierstrook te kiezen en laat ze een schrifttekst opzoeken die hulp kan bieden bij dat probleem.

'Volgende keer luister ik!'

p. K10: Speel het volgende spel om te laten zien hoe de Heilige Geest ons kan leiden. Laat een van de gezinsleden het lokaal verlaten. Verstopt een afbeelding van de Heer in de kamer. Laat de persoon terugkeren en de afbeelding opzoeken. Geef aanwijzingen door 'warm' te zeggen wanneer hij of zij dichterbij

de afbeelding komt en 'koud' als dat niet zo is. Let bij het verhaal van Manuel vooral op wat hij leerde over vertrouwen stellen in de Geest. Lees tot slot Leer en Verbonden 11:12.

'Pablo oefent', p. K14: Vertel het verhaal van Pablo. U kunt uw gezinsleden helpen zich op een zending voor te bereiden door een vaardigheid te oefenen die zendingen nodig hebben, zoals lesgeven, strijken, plannen of schriftstudie (zie *Predik mijn evangelie* voor meer ideeën). Besluit met het maken van iets lekkers. Spreek af om iets speciaals voor het zendingswerk te doen.

K13 Kleurplaat

K12 Bijzondere getuige

VOOR KINDEREN: DE KINDERVRIEND

- K2 Luister naar de stem van een profeet: De krachtigste motivatie *President Dieter F. Uchtdorf*
- K4 Participatieperiode: Het hemelse koninkrijk *Linda Christensen*
- K6 Uit het leven van de profeet Joseph Smith: Wonderen op Josephs reis
- K8 Ik ben eerbiedig *Diana Eckersell Janson*
- K10 Volgende keer luister ik! *Sunny McClellan Morton*
- K12 Bijzondere getuige: Hoe kan ik geestelijk beschermd worden? *Ouderling Dallin H. Oaks*
- K13 Kleurplaat
- K14 Vriendschap sluiten: Pablo oefent

ONDERWERPEN IN DIT NUMMER

Het eerste paginanummer van het artikel wordt aangegeven.

K=De Kindervriend	Heractivering, 26
Avondmaal, 14, 17, 34	Huisbezoek, 25, 46
Bekering, 14	Jezus Christus, 2, 14
Bescherming, 18, K10, K12	Kleding, 14, 18
Bevestiging, K4	Muziek, 44
Dienen, 2, 14	Naleving van de gedragsnormen, 14, 18
Dood, 2, 24	Onderwijs, 1, 6, 28
Doop, K4, K13, K14	Opleiding, 38
Eerbied, 14, 18, K8	Opstanding, 2
Fatsoen, 18	Priesterschap, Aäronisch, 14
Gebod, 26, 46	Schriften, 34, 38, 41
Gehoorzaamheid, 38	Smith, Joseph, 47, K6
Geloof, 25, 28, K13	Tempels, 18
Getuigenis, 26, 46, 47, K2	Toetsen, 38
Gezin, 28, 34, K14	Verzoening, 14
Goddelijke aard, 25	Vrienden, 26, 34
Heilige Geest, 18, K4, K8, K10	Zegeningen, 46, K6
Hemelse Vader, 25, 34	Zendingswerk, 44, 45, 47, K10, K14

Zó te leven

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Bijna zeven jaar geleden vlogen twee vliegtuigen op een heldere septembermorgen, zonder waarschuwing vooraf, de twin towers van het World Trade Center in New York binnen. Dood en verwoesting waren het gevolg. In Washington, D.C. en in Pennsylvania, stortten nog eens twee vliegtuigen neer, ook het resultaat van terroristische acties. Deze rampen maakten een eind aan het leven van duizenden mannen, vrouwen en kinderen. Zorgvuldig gemaakte plannen voor een rooskleurige toekomst gingen in rook op. Ze maakten plaats voor tranen van verdriet en uitroepen van zielenleed.

We hebben talloze verslagen gehoord over hen die op de een of andere manier — direct of indirect — door de gebeurtenissen van die dag zijn geraakt. Rebecca Sindar zat op de ochtend van dinsdag 11 september op een vlucht van Salt Lake City naar Dallas. Haar vlucht werd, zoals alle andere in de Verenigde Staten op die tragische dag, afgebroken; het vliegtuig werd in Amarillo (Texas) aan de grond gezet. Zuster Sindar schrijft:

‘We verlieten allemaal het vliegtuig, zochten een tv op de luchthaven en dromden eromheen om te zien wat er was gebeurd. Mensen stonden in de rij om dierbaren te bellen en hen te verzekeren dat ze zich veilig op de grond bevonden. Ik zal me altijd de ongeveer twaalf zendelingen

herinneren die met onze vlucht op weg waren naar hun zendingsgebied. Ze pleegden telefoontjes, en toen zag ik ze in een hoek van de luchthaven samendrommen en knielen voor een gebed. Ik wilde dat ik dat moment had kunnen vastleggen om te laten zien aan de ouders van die fijne jongemannen die de noodzaak zagen om meteen te bidden.’

Duisternis van de dood verdreven

De dood overvalt uiteindelijk ieder mens. Hij overvalt de ouden van dagen die onvast op hun benen staan. Hij ontbiedt hen die nog maar nauwelijks halverwege de levensreis zijn, en vaak stilt hij zelfs het gelach van kleine kinderen. Niemand kan ontkomen aan de dood, haar ontkennen heeft geen zin.

Vaak komt de dood als een indringer. Hij is een vijand die plotseling verschijnt, midden in het feest van het leven, die lichten dooft en vrolijkheid stilt. De dood legt zijn zware hand op hen die ons dierbaar zijn en vaak laat hij ons verbijsterd en verwonderd achter. In bepaalde situaties, zoals bij zwaar lijden en ziekte, komt de dood als een engel van genade. Maar over het algemeen zien we hem als de vijand van het menselijk geluk.

De duisternis van de dood kan echter verdreven worden door het licht van de geopenbaarde waarheid.

‘Ik ben de opstanding en het leven’, heeft

Hoe kwetsbaar is het leven, hoe zeker is de dood. Wij weten niet wanneer wij dit sterfelijk bestaan verlaten. En daarom vraag ik: ‘Wat doen wij met de dag van vandaag?’

Saulus had op de weg naar Damascus een visioen van de herrezen, verbeven Christus. Later gaf hij als Paulus, voorvechter van de waarheid en onbevreesde zending in dienst van de Meester, getuigenis van de herrezen Heer.

de Meester gezegd. 'Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven,

'en eenieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.'¹

Deze geruststelling — ja, deze heilige zekerheid — dat het leven niet eindigt bij de dood, kan ons de vrede schenken die de Heiland beloofde toen Hij zijn discipelen verzekerde: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.'²

Uit het duister en de gruwel van Golgota kwam de stem van het Lam: 'Vader, in uw handen bevel Ik mijn geest.'³ En het donker was niet meer duister, want Hij was bij zijn Vader. Hij was van God gekomen, en naar Hem was Hij teruggekeerd. Ook zij die op deze aardse pelgrimsreis wandelen met God, weten uit eigen zalige ervaring dat Hij zijn kinderen die op Hem vertrouwen niet in de steek zal

laten. In de nacht van de dood is zijn aanwezigheid 'beter dan een licht en veiliger dan een bekende weg.'⁴

Saulus had op de weg naar Damascus een visioen van de herrezen, verhoogde Christus. Later gaf hij als Paulus, voorvechter van de waarheid en onbevreesde zending in dienst van de Meester, getuigenis van de herrezen Heer toen hij tot de heiligen te Korinte verklaarde:

'Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften;

'(...) Hij is begraven en ten derden dage opgewekt, naar de Schriften.

'(...) Hij is verschenen aan Kefas, daarna aan de twaalfen.

'Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk. (...)

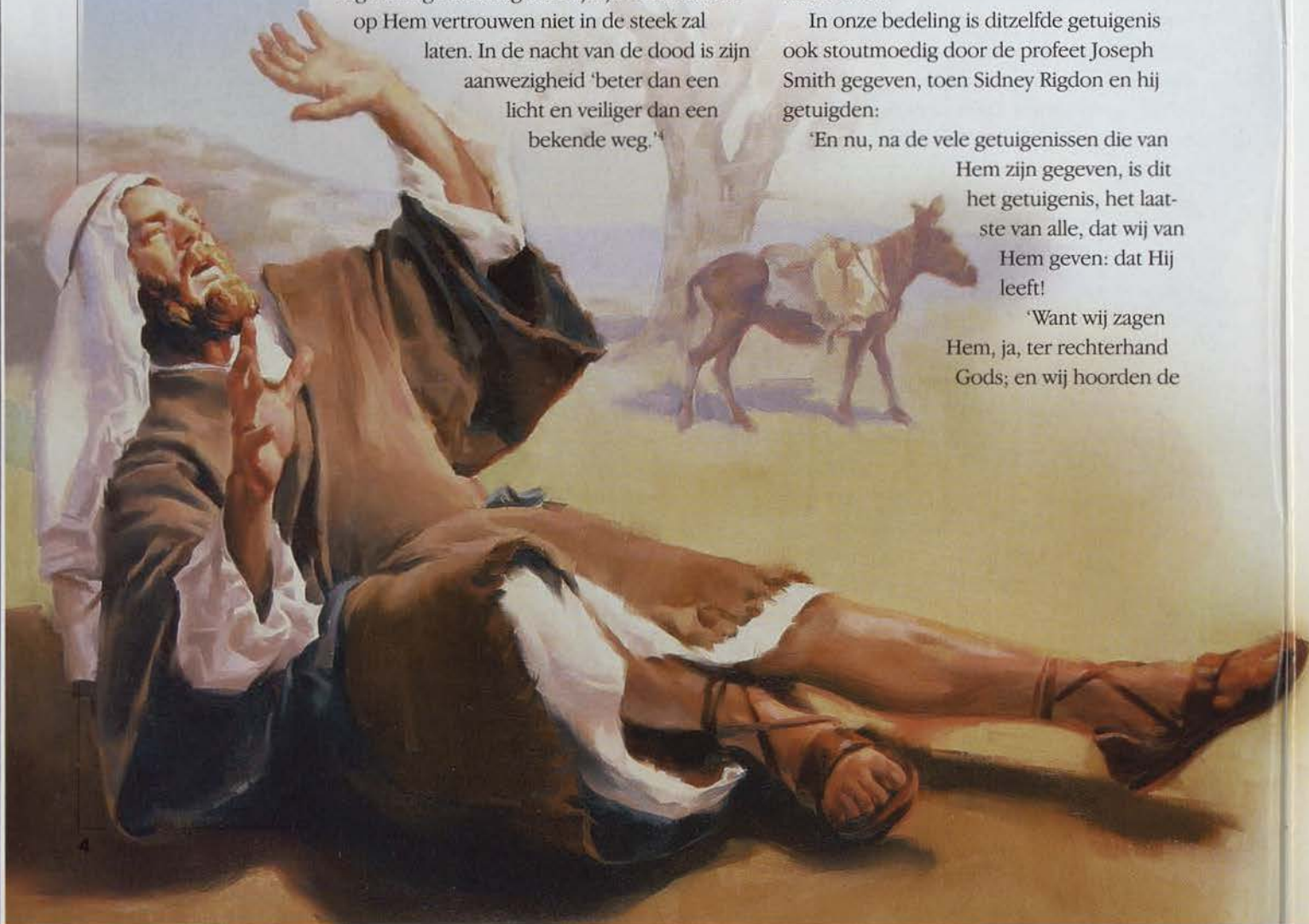
'Vervolgens is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan al de apostelen;

'maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen.'⁵

In onze bedeling is ditzelfde getuigenis ook stoutmoedig door de profeet Joseph Smith gegeven, toen Sidney Rigdon en hij getuigden:

'En nu, na de vele getuigenissen die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het laatste van alle, dat wij van Hem geven: dat Hij leeft!

'Want wij zagen Hem, ja, ter rechterhand Gods; en wij hoorden de

stem getuigen dat Hij de Eniggeborene des Vaders is —

‘dat door Hem en in Hem en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners daarvan voor God gewonnen zonen en dochters zijn.’¹⁶

Dit is de kennis die steun geeft. Dit is de waarheid die troost geeft. Dit is de zekerheid die hen die gebukt gaan onder rouw uit de schaduw in het licht brengt. Het staat allen ter beschikking.

Vandaag is de dag

Hoe kwetsbaar is het leven, hoe zeker is de dood. Wij weten niet wanneer wij dit sterfelijk bestaan verlaten. En daarom vraag ik: ‘Wat doen wij met de dag van vandaag?’ Als wij alleen voor morgen leven, dan zal gisteren uiteindelijk heel leeg zijn. Komt de volgende uitspraak u bekend voor: ‘Ik ga wat veranderingen in mijn leven aanbrengen. Dat ga ik echt doen — en ik begin er morgen mee.’ Als we zó denken, blijft morgen ver weg. Een dergelijke ‘morgen’ komt zelden als we er niet vandaag al iets aan doen. Zoals we leren uit de bekende lofzang:

*‘Er is kans om te werken, waarheen gij ook blik,
Ja, gelegenheid vindt g’overal.
Als er iets moet gedaan, pakt het dadelijk aan,
Zegt niet, ‘k zal het doen bij geval.’*¹⁷

Laten we onszelf de vragen stellen: ‘Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan? Mij waar nood was ter hulpe gegord?’ Wat een formule voor geluk! Wat een recept voor tevredenheid, voor gemoedsrust — om bij een ander mens dankbaarheid te hebben losgemaakt.

Wij hebben onbeperkte kansen om van onszelf te geven, maar het zijn wel kansen die voorbijgaan. We kunnen harten verlichten. We kunnen vriendelijke woorden spreken. We kunnen geschenken geven. We kunnen goede daden doen. We kunnen zielen redden.

Als we onthouden dat ‘wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt’¹⁸, dan komen we niet in de vermaledijde positie terecht van de geest van Jacob Marley, die in de onsterfelijke *A Christmas Carol* van Charles Dickens tot Ebenezer Scrooge sprak. Marley sprak op droeve toon over gemiste kansen. Hij zei:

**Als we vermoeide handen
opheffen, als we vrede
brengen aan dolende zielen,
als we geven zoals de
Meester gedaan heeft, dan
kunnen wij — door anderen
de weg te wijzen — een ster
worden voor de verdwaalde
zeeman.**

‘Niet te weten dat elke christelijke geest die goede daden verricht in zijn eigen kleine kringetje, wat dat ook mag zijn, zijn sterfelijk leven te kort vindt voor zijn oneindige nut. Niet te weten dat geen enkele mate van spijt ook maar iets kan goedmaken aan de gemiste kansen uit zijn leven! Maar zo was ik! O! Zo was ik!’

Marley voegde daaraan toe: ‘Waarom liep ik door menigten medemensen met mijn ogen neergeslagen en keek ik nooit op naar die gezegende ster die de wijzen naar een eenvoudig onderkomen leidde? Waren er dan geen armenhuizen naar het licht waarvan die *mij* zou hebben geleid?’

Gelukkig veranderde Ebenezer Scrooge, zoals wij weten, zijn leven ten goede. Ik vind deze zin mooi: ‘Ik ben

niet meer de mens die ik was!’¹⁹

Waarom is Dickens’ *A Christmas Carol* zo populair? Waarom is het tijdloos? Ik denk zelf dat het door God geïnspireerd is. Het brengt het beste in de menselijke aard naar boven. Het geeft hoop. Het zet aan tot verandering. Wij kunnen de paden verlaten die ons naar beneden voeren en kunnen, met een lied in ons hart, een ster volgen en naar het licht toelopen. We kunnen onze pas versnellen, moed vatten en ons koesteren in het zonlicht van waarheid. We kunnen het gelach van kleine kinderen duidelijker horen. We kunnen de tranen drogen van hen die wenen. We kunnen de stervenden troosten door hen over de belofte van het eeuwige leven te vertellen. Als we vermoeide handen opheffen, als we vrede brengen aan dolende zielen, als we geven zoals de Meester gedaan heeft, dan kunnen wij — door anderen de weg te wijzen — een ster worden voor de verdwaalde zeeman.

Andermans hart vullen

Omdat het leven kwetsbaar is en de dood onvermijdelijk, moeten we het beste van elke dag maken.

Er zijn veel manieren om kansen te laten liggen. Enige tijd geleden las ik een ontroerend verhaal, geschreven door Louise Dickinson Rich, dat deze waarheid goed illustreert. Ze schreef:

‘Mijn oma had een vijand, mevrouw Wilcox. Oma en mevrouw Wilcox kwamen kort nadat ze allebei getrouwd waren naast elkaar te wonen in de hoofdstraat van een

klein dorpje, waar ze de rest van hun leven zouden slijten. Ik weet niet wat de aanleiding voor hun strijd was — en ik denk dat zij het zich, tegen de tijd dat ik kwam, ruim dertig jaar later, ook niet meer herinnerden. Dit was geen beleefd dispuut; het was een totale oorlog. (...)

'Niets in het dorp ontkwam aan de gevolgen. De driehonderd jaar oude kerk, die de revolutie, de burgeroorlog en de Mexicaanse oorlog had overleefd, bezweek bijna toen oma en mevrouw Wilcox de Slag om de Vrouwenvereniging uitvochten. Oma won deze veldslag, maar het was een loze overwinning, omdat mevrouw Wilcox, daar ze geen voorzitter kon zijn, meteen boos aftrad. Wat is er zo leuk aan iets leiden als je je vijand niet kunt dwingen in het stof te kruipen? Mevrouw Wilcox won de Slag om de Openbare Bibliotheek door haar nicht, Gertrude, als bibliothecaresse naar voren te schuiven in plaats van tante Phyllis. De dag dat Gertrude begon, was de dag dat oma ophield met bibliotheekboeken lezen. Die waren plotseling 'vieze dingen vol bacteriën' geworden. De Slag om de Middelbare School eindigde onbeslist. Het hoofd kreeg een betere baan en vertrok, voordat mevrouw Wilcox erin slaagde hem te laten ontslaan of oma erin slaagde hem een aanstelling voor het leven te bezorgen.

'Als wij in onze kinderjaren mijn grootmoeder bezochten, dan hoorde het gezichten trekken naar de kleinkinderen van mevrouw Wilcox bij de pret. Op een gedenkwaardige dag deden wij een slang in de regenton van mevrouw Wilcox. Mijn grootmoeder las ons voor de vorm de les, maar we voelden dat we haar stilzwijgende goedkeuring hadden.

'Denk niet dat dit een eenzijdige hetze was. Mevrouw Wilcox had ook kleinkinderen. Oma kwam er niet zonder kleerscheuren vanaf. Er ging geen winderige dag voorbij dat de waslijn niet op mysterieuze wijze brak, waardoor de kleren in het stof vielen.

'Ik weet niet hoe oma haar moeilijkheden zo lang had kunnen verdragen als er niet de huishoudpagina van haar dagblad uit Boston was geweest. Die huishoudpagina was een geweldige vondst. Naast de gebruikelijke kooktips en schoonmaakadviezen, was er een rubriek die bestond uit brieven van lezers aan elkaar. De bedoeling was dat je, als je een probleem had — of zelfs als je alleen maar stoom wilde afblazen — een brief schreef naar de krant met een fantasienaam zoals Arbutus. Dat was oma's schuilnaam. Dan schreven enkele andere dames met hetzelfde probleem terug en vertelden hoe zij zo iets hadden

aangepakt, en zij ondertekenden met namen zoals Iemand met begrip, of Xantippe of noem maar op. Vaak bleef je, lang nadat het probleem uit de weg was geruimd, nog jaren via de krant naar elkaar schrijven; zo hield je elkaar op de hoogte van je kinderen, je inmaakactiviteiten en je nieuwe eetkamermeubilair. En zo ging het met oma ook. Zij en een vrouw die Zeemeeuw heette, correspondeerden een kwart eeuw met elkaar. Zeemeeuw was oma's ware vriendin.

'Toen ik een jaar of zestien was, overleed mevrouw Wilcox. In een klein dorpje is het, hoezeer je je buurvrouw ook haatte, niet meer dan fatsoenlijk om langs te gaan en te kijken wat je kunt doen voor de nabestaanden. Oma trok een katoenen schort aan om te laten zien dat ze het meende toen ze zei dat ze verwachtte aan het werk gezet te worden, stak het grasveld over naar het huis van mevrouw Wilcox, waar de dochters van mevrouw Wilcox haar de reeds smetteloos schone voorkamer lieten schoonmaken voor de begrafenis. En

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Nadat u dit artikel met een gebed in uw hart hebt bestudeerd, bespreekt u het zo dat iedereen aan de bespreking wil deelnemen. Enkele voorbeelden:

1. Bespreek met het gezin hoe 'de duisternis van de dood verdreven kan worden door het licht van de geopenbaarde waarheid'. Lees stukjes uit het artikel die gaan over de opstanding. Hoe kunnen deze waarheden de treurende vrede en troost brengen?

2. Leg de formule voor geluk uit in de paragraaf 'Vandaag is de dag'. Zing of lees de lofzang 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?' Vraag de gezinsleden waarom deze formule volgens hen geluk brengt. Wat kunnen zij zoal doen om in anderen dankbaarheid los te maken?

3. Vraag het gezin naar dierbare herinneringen die iemand aan het eind van zijn of haar leven kan hebben. Lees het verhaal van Louise Dickinson Rich en de laatste alinea van president Monsons boodschap. Praat met de jongere kinderen over dingen die nu voor hen belangrijk zijn. Moedig het gezin aan een goed en gelukkig leven zonder spijt te leiden.

daar, op de tafel in de voorkamer, lag op een ereplekje een enorm plakboek. In dat plakboek zaten in nette kolommen naast elkaar de brieven die oma in de loop der jaren aan Zeemeeuw had gestuurd, en de brieven van Zeemeeuw aan haar. Geen van beiden had ooit geweten dat oma's grootste vijand tevens haar beste vriendin was. Dat was de enige keer die ik me kan herinneren dat ik mijn oma heb zien huilen. Ik wist toen niet waar ze precies om hilde, maar nu wel. Ze hilde om al die verspilde jaren die reddeloos verloren waren.¹⁰

Mogen wij van deze dag af aan ons hart met liefde vullen. Mogen wij de tweede mijl gaan om allen in ons leven toe te laten die eenzaam of terneergeslagen zijn, of die op de een of andere manier lijden. Mogen wij 'vreugde [...] stichten, iemands lijden verlicht[en]'.¹¹ Mogen wij zó leven dat wij, als we ontboden worden, niets ernstig hoeven te betreuren, niets onafgemaakt hebben gelaten, maar met de woorden van de apostel Paulus kunnen zeggen: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden.'¹² ■

NOTEN

1. Johannes 11:25-26.
2. Johannes 14:27.
3. Lucas 23:46.

4. Minnie Louise Haskins, 'The Gate of the Year'. In: James Dalton Morrison, ed., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), p. 92.
5. 1 Korintiërs 15:3-8.
6. LV 76:22-24.
7. Jill L. Thompson, 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?', *Heilige lofzangen*, nr. 193.
8. Mosiah 2:17.
9. (New York: Stewart, Tabori & Chang, 1990), pp. 34, 138.
10. 'Grandma and the Seagull'. In: Alice Arlen, *She Took to the Woods: A Biography and Selected Writings of Louise Dickinson Rich* (2000), pp. 211-213.
11. *Heilige lofzangen*, nr. 193.
12. 2 Timoteüs 4:7.

Tn dat plakboek zaten in nette kolommen naast elkaar de brieven die oma in de loop der jaren aan Zeemeeuw had gestuurd, en de brieven van Zeemeeuw aan haar. Geen van beiden had ooit geweten dat oma's grootste vijand tevens haar beste vriendin was.'

Ouderling D. Todd Christofferson

BEREID OM DE HEER TE DIENEN

OUDERLING QUENTIN L. COOK
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Todd Christofferson nam toen hij nog een tiener was en in Somerset (New Jersey, V.S.) woonde, twee zomers achter elkaar deel aan de openluchtvoorstelling op de heuvel Cumorah in Palmyra (in de staat New York). Tijdens de productie van het eerste jaar herinnerde de jonge Todd zich de woorden van een voormalige bisschop. Hij had de jongeren van de wijk aangemoedigd om de Heer te blijven aanroepen totdat er 'een getuigenis van het evangelie in hun hart gegrift stond.'

Todd had die woorden van zijn priesterschapsleider ter harte genomen en had van tijd tot tijd over zijn getuigenis gebeden. Maar in Palmyra, de geboorteplaats van de herstelling, besloot hij dat het de tijd en de plaats was om een bevestiging te krijgen.

'Op een avond ging ik na de voorstelling alleen het heilige bos in', herinnert hij zich. 'Het was een prachtige zomeravond. Ik deed mijn schoenen uit, knielde en bad. Ik bad een uur of langer ijverig — maar er gebeurde niets.'

Na enige tijd gaf hij het op en vertrok. De teleurstelling was groot. Wat had hij verkeerd gedaan? Waarom had zijn hemelse Vader zijn gebed niet beantwoord?

Voor hij er erg in had, waren de twee weken van voorstellingen voorbij en keerde Todd terug naar New Jersey. Ongeveer een maand later was hij in het Boek van Mormon aan het lezen toen hij zijn antwoord kreeg.

'Zonder dat ik erom vroeg, kreeg ik de bevestiging', herinnert hij zich. 'Ik kreeg een krachtige geestelijke bevestiging, zonder woorden, een bevestiging die geen enkele twijfel laat, van het Boek van Mormon en Joseph Smith.'

'Nu ik daarop terugkijk, besef ik dat we niet kunnen dicteren wanneer, waar of hoe God tot ons spreekt. We moeten gewoon openstaan voor wat Hij ons geeft wanneer Hij ons het geeft. We krijgen alles volgens *zijn* wil.

'Ik ben blij dat mijn hemelse Vader die avond in Palmyra geen antwoord gaf. Ik dacht waarschijnlijk dat je op een bijzondere plek moest zijn om een antwoord op je gebed te krijgen, of om een getuigenis te ontvangen. Maar je hoeft geen pelgrimsreis naar Palmyra te ondernemen om te weten dat Joseph Smith een profeet was en dat het Boek van Mormon waar is. Je hoeft niet naar Jeruzalem te gaan om te weten dat Jezus de Christus is. Als mijn hemelse Vader mij kon vinden in Somerset, kan hij de gebeden van iedereen overal ter wereld beantwoorden. Hij kent ons van binnen en van buiten, en Hij kan ons antwoord geven, waar we ook zijn en in wat voor omstandigheden we ons ook bevinden.

Met dat getuigenis in zijn hart 'gegrift', bereidde Todd Christofferson zich voor op een leven van dienstbaarheid in het koninkrijk van de Heer.

Idyllische jeugd

David Todd Christofferson is op 24 januari 1945 in American Fork (Utah, VS) geboren in het gezin van Paul Vickery en Jeanne Swenson Christofferson. Het was tegen het einde van de Tweede Wereldoorlog en zijn

vader was op dat moment als militair in China gelegerd, dus woonden Todd en zijn moeder ongeveer anderhalf jaar bij haar ouders, Helge en Adena Swenson. Dat was het begin van een hechte band die tussen Todd en zijn grootouders ontstond, een band die hem zijn hele verdere leven sterk zou beïnvloeden.

Todd en zijn vier jongere broers zijn opgegroeid in Pleasant Grove en Lindon, beide in Utah. Zij hadden wat hij een 'idyllische' en 'fijne' jeugd noemt, waarin de jongens tijd kregen om te spelen, te ontdekken en te leren.

'We hadden een heel geborgen en gelukkig gezinsleven', herinnert ouderling Christofferson zich. 'Vader en moeder lieten ons door een goed voorbeeld zien hoe wij naar het evangelie moesten leven.'

En zijn ouders herinneren zich op hun beurt dat Todd een gehoorzame, gelukkige zoon was. 'Todd was een brave jongen en wist altijd precies hoe hij wilde leven', aldus zijn vader. 'Hij had een hele goede invloed op zijn broers.'

Zijn ouders herinneren zich ook dat hij altijd klaar stond om te helpen als hij daar behoefte toe zag. Toen Todd dertien was, onderging zijn moeder voor een behandeling van kanker een zware operatie. Zijn vader was bij haar in het ziekenhuis en hoorde dat Todd thuis zijn broers bijeen had geroepen om voor hun moeder te bidden.

De operatie was een succes, maar maakte het Todds moeder onmogelijk om bepaalde

Tegenoverliggende pagina: Todd Christofferson neemt in 1962, in zijn tienerjaren, deel aan de openluchtvoorstellingen op de heuvel Cumorah in Palmyra (New York). Boven, (v.l.n.r.): Todd met zijn ouders en broer Greg (rechts) in 1948; de vijf broers — Tim, Todd, Greg, Tom en Wade — samen met hun grootvader Hedge Swenson in 1964; Todd rond zijn zesde levensjaar. Ouderling Christofferson herinnert zich zijn jeugd als 'fijn' en 'idyllisch'.

Boven (v.l.n.r.):
Ouderling
Christofferson (links) in
1965 met zendingscol-
lega Glen Willardson in
Salta, Argentinië;
ouderling Christofferson
bij een doop in 1966.
Tegenoverliggende
pagina, vlnr: ouderling
Christofferson en zijn
vrouw op hun trouwdag
in 1968, met hun
ouders; ouderling
Christofferson speelt in
1977 met zijn kinderen
het verhaal van de
geboorte van Christus
na; de familie
Christofferson viert in
1976 het tweehonderd-
jarig bestaan van de
Verenigde Staten.

huishoudelijke taken te doen. Todd wist hoeveel zijn moeder van zelfgebakken brood hield, en hoe moeilijk het voor haar zou zijn om het te maken. Hij vroeg zijn oma om hem te leren broodbakken en hij bakte daarna geregeld brood voor de familie totdat hij enkele jaren later naar de universiteit ging.

Een nieuwe woning en nieuwe ervaringen

Toen Todd vijftien was, kreeg zijn vader, die dierenarts was, een nieuwe baan in New Brunswick (New Jersey, VS). Ten tijde van de verhuizing van de familie was Lindon, in Utah, erg dunbevolkt, waardoor de overgang naar het veel dichter bevolkte New Jersey voor de hele familie Christofferson erg groot was. Maar de daaropvolgende jaren — die vol met nieuwe plaatsen, mensen en kansen waren — zouden Todd in grote mate vormen.

Todd was het enige kerklid in zijn klas op de middelbare school en had vriendschappen en omgang met mensen van verschillende culturele en godsdienstige achtergrond, iets dat de rest van zijn leven zo zou blijven. Hij ontdekte dat veel van zijn vrienden net zo overtuigd waren van hun geloof als hij van het zijne. Dat bracht hem ertoe om diep na te denken en vurig te bidden over wat hij wist. 'Ik begon in te zien dat de kerk meer dan leuk was', zegt hij. 'Het is een zaak van leven of dood. Ik begon te waarderen wat ik had.'

Greg Christofferson, een van ouderling Christoffersons broers, die zestien jaar lang een kamer met hem deelde, herinnert zich: 'Todd was altijd al geestelijk ingesteld en vertoonde voorbeeldig gedrag.' Greg merkt op dat een van Todds betere klasgenoten na de

middelbare school met zijn vrouw had geboden hoe ze hun kleine kinderen moesten opvoeden. Toen er zendingen van de kerk aan de deur kwamen, herinnerde de man zich hoe goed en eerzaam Todd, een van de weinige heiligen der laatste dagen die hij kende, was. Door die herinnering liet hij de zendingen binnen, waarop hij met zijn gezin lid werd van de kerk.

Het groeiende getuigenis van de jonge Todd — versterkt door zijn ervaring na de openluchtuitvoeringen op de heuvel Cumorah — werd verder ondersteund door een groep behulpzame jongeren van de kerk in de wijk New Brunswick (ring New Jersey), een groep waarvan ouderling Christofferson zegt dat 'bijeenkomen op woensdag en zondag' iets was waar ze allemaal de hele week naar uitkeken.

'De kerk was het middelpunt van ons gezinsleven', zegt ouderling Christofferson verder. 'We kregen er een nauwe gezinsband van, en we kregen er een nauwe band met andere wijkleden van.'

Op zending in Argentinië

Toen hij aan de Franklin High School in Somerset zijn middelbare-schooldiploma had gehaald, ging ouderling Christofferson een jaar naar de Brigham Young University en ging hij vervolgens in september 1964 op zending in Argentinië-Noord, iets waar hij volgens hemzelf veel door gegroeid is. Zijn liefde voor de volken en culturen van Latijns-Amerika is sindsdien altijd belangrijk voor hem geweest.

Tijdens zijn zending leerde ouderling Christofferson veel van 'twee uitzonderlijke zendingspresidenten', de presidenten Ronald V. Stone en Richard G. Scott. De laatste is nu een medelid van het Quorum der Twaalf

Apostelen. Ouderling Christofferson herinnert zich met veel genoeg en waardering wat hij leerde van beide presidenten en hun echtgenotes.

Ouderling Scott herinnert zich ouderling Christofferson als 'een bijzonder uitmuntende zendeling met overduidelijke toewijding en capaciteiten die al aangaven dat hij een bijzonder leven zou leiden.' Ouderling Scott merkt op dat deze jonge zendeling vooral veel discipline, gehoorzaamheid en inzet vertoonde, en dat hij blijk gaf van 'een zachtmoedige geest die ieder van zijn collega's tot zegen was en hem geliefd maakte onder onderzoekers en nieuwe leden.'

Ouderling Scott herinnert zich dat hij ouderling Christofferson eens met zijn fiets zag vallen, waarbij hij zijn kostuum beschadigde en wonden opliep aan zijn handen. Maar hij liet zich daardoor niet uit het veld slaan. Ouderling Scott vertelt: 'Hij sloeg het stof van zich af, klom op zijn fiets en reed met zijn collega naar zijn afspraak.'

Universiteit en huwelijk

Toen hij in december 1966 terugkwam uit Argentinië, schreef ouderling Christofferson zich weer bij de BYU in. Daar studeerde hij Engels, nam hij deel aan binnensporten en werd hij lid van studentenbestuursorganen.

Tegen het einde van zijn eerste studiemester na zijn zending werd zijn aandacht getrokken door een knappe jonge vrouw. Hij maakte toen geen kennis met haar, maar hij onthield haar gezicht en zocht haar op toen het jaarboek van de campus enkele maanden later uitkwam.

Zij heette Kathy Jacob en was een aantrekkelijke, sociaal aangelegde jonge vrouw die zowel in Californië als in Utah had gewoond. Toen Todd in de herfst weer terug naar de universiteit ging, regelde hij via een gezamenlijke vriend dat hij met Kathy uit kon.

De maanden daarop merkten ze dat ze veel gemeen hadden. Hun liefde groeide en rijpte, en in het voorjaar, op 28 mei 1968, trouwden ze in de Salt Laketempel.

'Ik wist dat Kathy geweldig was toen we trouwden', zegt ouderling Christofferson. 'Ik wist alleen niet hoe ver haar karaktereigenschappen, kwaliteiten, wijsheid en goedheid werkelijk gingen. Dat heeft mij prettig verbaasd in de loop van de tijd, want ze is veel beter dan ik toen dacht.'

Brynn Nufer, dochter van het echtpaar Christofferson, getuigt ook van haar moeders goedheid: 'Waar we ook woonden, de mensen waren gek op haar. Ze is heel erg creatief. Ze is heel erg open. En ze is leuk — gewoon heel erg leuk!'

Verdienste in de advocatuur

Zowel ouderling Christofferson als zijn vrouw studeerden in 1969 af aan de BYU. Ouderling Christofferson behaalde vervolgens een hogere graad in de rechten aan Duke University. Na zijn studie, in 1972, werd hij als griffier in dienst genomen door federaal rechter John J. Sirica, de rechter die later de Watergateprocessen zou leiden. Het tijdschrift

Time benoemde rechter Sirica tot Man van het jaar en noemde de Watergateaffaire 'het ergste politieke schandaal in de geschiedenis van de Verenigde Staten'.¹ Het schandaal en de eruit voortvloeiende processen domineerden het Amerikaanse nieuws in 1973 en 1974.

Ouderling Christofferson was van plan geweest om een jaar lang griffier te zijn en dan voor een vooraanstaande advocatenfirma in Washington D.C. te gaan werken die hem een baan had aangeboden. Ouderling Ralph W. Hardy, nu gebiedszeventiger, was zijn hele carrière lang bij die firma en herinnert zich dat rechter Sirica in die moeilijke tijden van Watergate de beherende partner van de firma belde en zei: 'Ik kan Todd niet laten gaan. Ik heb hem te hard nodig. Hij is de enige met wie ik kan praten.' En dus assisteerde Todd rechter Sirica gedurende alle Watergateprocessen.

Ouderling Hardy herinnert zich dat er in 1992 een advocaat die geen lid van de kerk was zijn kantoor binnenkwam en uitriep: 'Ik ben zojuist van de inspirerendste uitvaartdienst gekomen die ik ooit heb meegemaakt!' Dat was de uitvaart van rechter Sirica, en zijn familie had ouderling Christofferson gevraagd om er te spreken. Hij had het heilsplan uitgelegd.

Na zijn periode als griffier werd ouderling Christofferson opgeroepen voor militaire dienst, waarna hij nog acht jaar reservist was. Hij sloot als reservist-kapitein zijn militaire verplichtingen af.

De dertig daaropvolgende jaren onderscheidde ouderling Christofferson zich in de advocatuur. Eerst werkte hij bij een advocatenfirma, Dow Lohnes PLLC, en vervolgens als eigen advocaat van een gezondheidszorginstelling en diverse banken. Hij was ten tijde van zijn roeping tot de Zeventig advocaat van de Nations Bank Corporation (nu de Bank of America). Hij verhuisde voor zijn werk achtereenvolgens naar Washington D.C., Nashville (Tennessee), Herndon (Virginia) en Charlotte (North Carolina). Wat

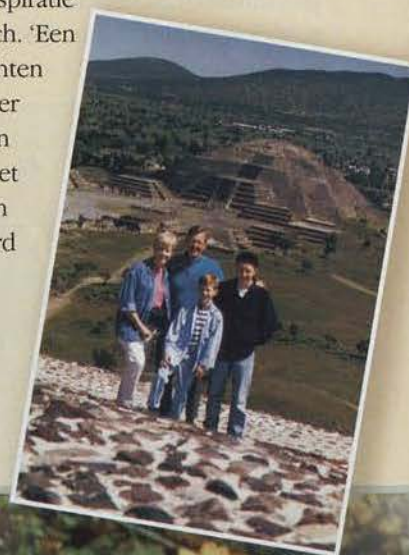
ouderling Christofferson zegt dat hij het fijnste vond aan de jaren die hij met zijn gezin in de oostelijke staten van de V.S. doorbracht, was 'de omgang met goede mensen uit alle lagen van de bevolking en van verschillende geloofsachtergronden.' Naast het werk dat hij in de kerk heeft gedaan — roepingen onder meer als zendingspresident van de ring, bisschop, ringpresident en regionaal vertegenwoordiger — heeft hij zitting gehad in diverse interkerkelijke en burgergroeperingen.

Familieherinneringen

Het echtpaar Christofferson heeft vijf kinderen: Todd, Brynn, Peter, Ryan en Michael. Ze hebben bovendien acht kleinkinderen. De kinderen van de Christoffersons beschrijven hun opvoeding als liefdevol, zorgzaam en evangeliegericht. Zij herinneren zich een goed evenwicht tussen plezier maken als familie en individuele instructie.

Peter herinnert zich dat hij zijn vaders huisonderwijscollega werd toen deze het extra druk had. Ouderling Christofferson had het druk als bedrijfsadvocaat en als ringpresident, maar toch ruimde hij tijd in voor zijn kinderen. 'Mijn vaders getrouwheid als huisonderwijzer ondanks zijn beperkte tijd was een inspiratie voor mij', herinnert Peter zich. 'Een van de zusters die wij bezochten was aan huis gebonden. Vader zorgde liefdevol voor haar en zorgde ervoor dat ze altijd het avondmaal bediend kreeg en dat er in haar behoeften werd voorzien.'

Brynn herinnert zich dat haar vader altijd erg attent was. Slechts twee dagen nadat ze naar de Brigham Young University vertrok,

kreeg ze in haar studentenkamer bloemen van hem. Er stond op het kaartje simpelweg: 'Een fijn semester toegewenst.'

'Hoewel pa hoge verwachtingen van ons had, preekte hij nooit. Hij was erg liefdevol en hield zich op de achtergrond als dat beter was', zegt ze. 'Hij was erg gelukkig en wilde dat wij gelukkig waren.'

Lid van de Zeventig

Ouderling Christofferson werd op 3 april 1993 voorgesteld als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Zijn eerste taak bracht hem en zijn gezin naar Mexico-Stad, waar hij enige tijd gebiedspresident was van het gebied Mexico-Zuid.

Op 15 augustus 1998 werd ouderling Christofferson geroepen als lid van het Presidium der Zeventig, en die functie vervulde hij totdat hij werd geroepen als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Zijn taken waren onder meer het leiden van de afdeling kerk- en familiegeschiedenis en toezicht houden op het gebied Noord-Amerika-Zuidoost. Daarna heeft hij nog toezicht gehouden op de gebieden Noord-Amerika-Noordwest en Noord-Amerika-West. Door zijn taken heeft hij over de hele wereld met heiligen der laatste dagen gesproken.

Ik ben dankbaar dat ik in de Zeventig en het Presidium der Zeventig mocht samenwerken met ouderling Christofferson. Hij is uiterst capabel, goed afgestemd op de ingevingen van de Geest, en de leden van de Zeventig hebben veel liefde en bewondering voor hem. Hij staat bekend om zijn goede

gevoel voor humor, en het is bijzonder prettig om met hem samen te werken.

Een roeping als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ouderling Christofferson zegt dat hij, toen hij van president Thomas S. Monson zijn nieuwe roeping kreeg, meende dat dit 'onmogelijk leek'.

'De apostelen zijn mensen die ik mijn hele leven al bewonder, volg en gehoorzaam, en het leek onmogelijk dat ik een van hen zou worden', zegt hij. 'Als ik denk aan de verantwoordelijkheid die het met zich meebrengt, ervaar ik dat als overweldigend. Maar ik heb de afgelopen vijftien jaar erg veel geleerd in mijn samenwerking met de leden van de Zeventig en het Quorum der Twaalf.'

Hij haast zich ook om te beklemtonen op wie wij allemaal vertrouwen, dezelfde Bron van zijn antwoorden toen hij als tiener probeerde zijn getuigenis te versterken. 'Ik heb altijd in de kracht van het gebed geloofd', zegt hij. 'We kunnen altijd bidden. Soms is dat alles wat we kunnen, maar het is altijd voldoende om onze nood te lenigen.'

'In elke crisis, elke overgang, elke behoefte die ik ooit heb gehad, heb ik mijn hemelse Vader door gebed kunnen bereiken. Ik heb op Hem vertrouwd en ben daarin nooit teleurgesteld. Zijn beloften blijven geldig. Ik weet dat Hij mij ook hierin de hulp zal geven die ik nodig heb.' ■

NOOT

1. 'Judge John J. Sirica: Standing Firm for the Primacy of Law', *Time*, 7 januari 1974; zie www.time.com/time/magazine.

Tegenoverliggende pagina (v.l.n.r.):

Ouderling Christofferson en zijn vrouw met federaal rechter John J. Sirica, onder wiens leiding ouderling Christofferson griffier was tijdens de Watergateprocessen; de Christoffersons met hun kinderen en kleinkinderen; ouderling Christofferson en zijn vrouw met hun zoons Ryan en Michael in 1994 in Mexico. Boven, v.l.n.r.: als lid van het Presidium der Zeventig in 1998; ouderling Christofferson en zijn vrouw met ouderling Yoshihiko Kikuchi van de Zeventig met zijn vrouw, Toshiko, op de plek waar Japan aan de verkondiging van het evangelie was toegewijd.

Meer dan brood en water

Hoe kun je de Geest beter voelen in de avondmaalsdienst?

RYAN CARR

Kerkelijke tijdschriften

Hoewel het een zegen is om van het avondmaal te nemen, kan het al gauw vanzelfsprekend worden omdat we dat elke zondag doen. Hoe kunnen we deze heilige verordening meer waarderen? Jongemannen uit de wijk Belgrade 2 in de ring Bozeman (Montana, VS) hebben daar zo hun ideeën over.

Brek en Jake Halgren en Michael en Evan Romrell willen de Heiland indachtig zijn en de verzoening in hun leven werkzaam laten zijn. Nemen van het avondmaal geeft hen (en ons allemaal) die gelegenheid. Het is een kans om de Heiland te aanbidden en onszelf te verbeteren. Als de jongemannen helpen met het avondmaal, gebruiken ze het priesterschap om anderen te dienen.

Eerbied voelen voor het avondmaal

Deze jongemannen weten ook dat het avondmaal belangrijk is voor de leden van de wijk, dus nemen ze hun priesterschapsverantwoordelijkheid serieus. Waar denken ze aan als ze het avondmaal bedienen in de wijk? Jake (16) is dankbaar voor de kans om dienstbaar te zijn. 'Je beseft dat je de Heer vertegenwoordigt', zegt hij.

Zijn broer Brek (18) zegt: 'Als priester let ik erop dat alles goed verloopt. Maar ik probeer ook aan de verzoening te denken. Elke week heb je de prachtige gelegenheid om je van je zonden te bekeren, de week hernieuwd te beginnen en te werken aan de dingen waaraan je moet werken. Het is een geweldige kans om geestelijk opgebouwd te worden.'

SYMBOLEN VAN DE VERZOENING

'Als een Aäronisch-priesterschapsdrager zijn hand met een avondmaalsschaal uitsteekt, deelt hij niet zomaar het avondmaal rond. Hij voorziet leden van de zinnebeelden van de heilige verzoening en verheft ze op de weg naar de hemel.'

Bisschop Keith B. McMullin, tweede raadgever in de Presiderende Bisschop, 'Het wonder van het priesterschap', Liahona, april 2004, p. 28.

Michael (17) denkt ook aan de Heiland: 'Ik heb een sterk getuigenis van de verzoening van Jezus Christus. Ik kan aan de fouten denken die ik heb gemaakt en weten dat ze worden uitgewist als ik mij ervan bekeer. Dat komt door wat Hij heeft gedaan. Deelname aan het avondmaal doet me altijd aan de verzoening denken.'

Het priesterschap waardig zijn

Zij begrijpen dat het belangrijk is om het priesterschap waardig te zijn. Brek zegt dat het een voorrecht is om het priesterschap te dragen. 'Ik vind het geweldig. Je let beter op wat je gedurende de week doet. Het helpt echt.'

Evan (15) zegt: 'De hele week besef ik dat ik het priesterschap draag. Dat helpt me om het goede te kiezen zodat ik in aanmerking kom om aan het avondmaal deel te nemen.'

Eerbied leren hebben

Deze jongemannen hebben als kind geleerd eerbied voor het avondmaal te hebben. Hun ouders vroegen hun op te letten als het avondmaal werd rondgediend. Dat gevoel is hun in de tienerjaren bijgebleven. Michael zegt: 'Ik kan niet genoeg benadrukken wat het avondmaal voor mij betekent. Het avondmaal is een symbool van het lichaam en het bloed van de Heer. Wij nemen zijn naam op ons. Wij verkondigen zijn evangelie en proberen een goed voorbeeld te zijn. Zonder Hem zouden we nooit naar onze hemelse Vader kunnen terugkeren. Het avondmaal wijst ons daarop.'

Zij hebben ook geleerd om eerbied te hebben voor het avondmaal door andere dragers van het Aäronisch priesterschap, waaronder hun oudere broers, hun taken te zien doen. Evan weet bijvoorbeeld nog dat zijn oudere broer, die nu op zending is in Brazilië, met hem praatte over het avondmaal, het priesterschap en andere evangeliezaken.

Breks oudere broers waren ook goede voorbeelden voor hem. 'Als ze het avondmaal klaarmaakten, keek ik altijd naar ze op', zegt Brek.

De broers van de familie Halgren (boven) en Romrell helpen met het avondmaal. Ze doen dat met eerbied omdat ze een getuigenis hebben van de Heiland.

Michael moet denken aan wat zijn moeder hem heeft geleerd: 'Zij legde uit dat het avondmaal de belangrijkste reden is waarom we naar de kerk gaan. Het avondmaal dient als herinnering aan de verzoening.'

De verzoening van Jezus Christus was een daad van dienstbetoon die gevolgen heeft voor alle mensen. In kleiner verband kunnen Aäronisch-priesterschapsdragers hun wijk of gemeente dienen door te helpen bij het avondmaal, er eerbied voor te tonen en waardig te leven om ervan te nemen. ■

DOOR JE KLEDING KUN JE EERBIED TONEN

Waarom hebben deze jongemannen een wit overhemd aan en een stropdas om? Om respect te tonen voor het avondmaal van de Heer. 'Door je kleding laat je anderen weten hoe je je voelt', zegt Evan Romrell. 'Als je je slordig kleedt, zeg je eigenlijk dat het je niet veel kan schelen.'

Ze willen zich netjes kleden zodat ze de leden van de wijk niet afleiden om aan de Heiland te denken als ze van het avondmaal nemen. Jake Halgren

zegt: 'Als je de avondmaalsdienst bijwoont en diakenen en priesters ziet met een overhangend of vuil overhemd, worden de leden daardoor afgeleid. En ze kunnen zich gaan afvragen wat je van het avondmaal vindt. Als je netjes gekleed bent, laat je dus zien dat je respect hebt voor het avondmaal.'

FEEST

(ZIE JOHANNES 4:14; 6:35.)

FATSOEN

eerbied voor de Heer

Als we weten wie we zijn — kinderen van God — en begrijpen dat ons uiterlijk zijn weerslag heeft op onze innerlijke spiritualiteit en uiteindelijk ons gedrag, tonen we respect voor God, voor onszelf en voor anderen om ons heen door ons fatsoenlijk te kleden en te gedragen.

OUDERLING ROBERT D. HALES
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Op onze reizen als algemene autoriteiten en leidinggevendenden van de hulporganisaties van de kerk zien we dat de wereld steeds nonchalanter en informeler wordt. Dat blijkt op vele manieren, maar vooral uit de manier waarop mensen zich kleden. Dat geldt ook voor sommige leden van de kerk.

Deze informaliteit kan deels voortkomen uit onverschilligheid. Er kan ook een gebrek aan begrip of goede voorbeelden aan ten grondslag liggen. We zijn nu twee of drie generaties verder wat het dragen van nonchalante kleding betreft en hebben wellicht niet allemaal goede voorbeelden van gepaste en fatsoenlijke kleding gezien van onze ouders. De heersende populaire stijlen hebben ook niet altijd als goede voorbeelden gediend. Deze neerwaartse trend kan deels ook worden verklaard door de toenemende moeilijkheid om tegenwoordig nog fatsoenlijke kleding te kopen.

In het licht van deze kanttekeningen en uitdagingen wil ik de noodzaak beklemtonen van eerbied voor onze hemelse Vader en het nakomen van onze verbonden die we met Hem hebben gesloten, met name wat fatsoen en gepaste kleding betreft.

Het beginsel van fatsoen

Sommige heiligen der laatste dagen vinden misschien dat fatsoen of ingetogenheid

een traditie van de kerk is of is voortgekomen uit conservatief, puriteins gedrag. Fatsoen heeft niet alleen culturele aspecten. Ingetogenheid is een evangeliebeginsel dat van toepassing is op mensen uit alle culturen en van alle leeftijden. Fatsoen is zelfs essentieel om de Geest bij ons te hebben. Ingetogen zijn is nederig zijn, en door nederig te zijn nodigen we de Geest uit om bij ons te zijn.

Uiteraard is fatsoen of ingetogenheid niet nieuw. Adam en Eva werden hierin in de hof van Eden onderwezen. 'En de Here God maakte voor de mens en voor zijn vrouw klederen van vellen en bekleedde hen daarmee' (Genesis 3:21; zie ook Mozes 4:27). Net als Adam en Eva is ons geleerd dat ons lichaam naar het beeld van God is geschapen en dus heilig is.

'Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?

(...) Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!' (1 Korintiërs 3:16-17.)

Ons lichaam is de tempel van onze geest. Daarnaast is ons lichaam het middel waardoor we zielen uit de tegenwoordigheid van God naar de aarde kunnen brengen. Wanneer we het geschenk van ons lichaam op waarde schatten en het doel begrijpen waarvoor het ons is gegeven, zullen we het beschermen en eren door hoe we ons gedragen en kleden.

In ons dagelijks leven zijn onfatsoenlijke kleding zoals hotpants, minirokjes, strakke

kleding, bloesjes die de buik niet bedekken en andere onthullende kleding niet gepast. Mannen en vrouwen — inclusief jongemannen en jongevrouwen — dienen kleding te dragen die de schouders bedekt, en die van voren of van achteren niet laag uitgesneden is of op enige andere wijze te veel prijs geeft. Strakke broeken, strakke truitjes, slonzige of ongestreken kleding en onverzorgd haar zijn niet gepast. Uitersten in kleding, kapsel en andere aspecten van het uiterlijk dienen te worden vermeden. Wees altijd netjes en schoon, pas ervoor om er slordig of onverzorgd bij te lopen.¹

Fatsoen en reinheid, zowel in gedachte als daad, gaan hand in hand. Fatsoen bepaalt dus uiteindelijk ons karakter, omdat het onze gedachten, gedrag en beslissingen beïnvloedt. Onze kleding is meer dan een bedekking voor ons lichaam, er blijkt ook uit wie we zijn en wat we willen zijn, hier in dit leven en in de eeuwigheid hierna.

Fatsoenlijke kleding voor de kerk

We gaan naar de kerk om onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, te aanbidden. Uit onze kleding dient eerbied voor Hen te spreken. We dragen geen kleding om aandacht op onszelf te vestigen en zo de aandacht van anderen af te leiden en de Geest te verdrijven.

Het is de taak van de ouders om hun kinderen te leren hoe ze zich behoren te kleden en voorbereiden op aanbidding in het huis van de Heer. Vaders en moeders kunnen hun kinderen dit leren door zelf een goed voorbeeld te geven in het dragen van fatsoenlijke kleding en tonen van eerbiedig gedrag.

Toen ik nog jong was, leerde mijn moeder mij dat ik mijn 'zondagse kleren' — mijn mooiste en beste kleren — aan moest doen naar de kerk. Wat gebeurt er bij u thuis als u zich klaarmaakt om naar de kerk te gaan? Kijkt u nog even in de spiegel voordat u weggaat, of laat u een

gezinslid nog even inspecteren hoe u eruitziet?

Toon respect voor de Heer en voor uzelf door u gepast te kleden voor de bijeenkomsten en activiteiten van de kerk, of die nu op zondag of doordeweeks zijn. Als u niet zeker weet wat gepast is, vraag dan uw leiders om advies.

Fatsoenlijke kleding voor de tempel

Stel u eens voor dat u op het punt staat de tempel, het huis des Heren, binnen te gaan. Ziet u zichzelf dan met teenslippers, een blauwe spijkerbroek en een T-shirt aan met uw haar nog in de war? Natuurlijk

Toon respect voor de Heer en voor uzelf door u gepast te kleden voor de bijeenkomsten en activiteiten van de kerk.

niet. Maar is het wel gepast om *überhaupt* vrijetijdskleding naar de tempel aan te doen? Als u het huis des Heren bezoekt, is uw zondagse kleding dan niet het meest gepast?

Als u weer naar de tempel gaat, kijk dan eens naar het tempelterrein en de tuin. Vraagt u zich wel eens af waarom de tempel is omringd door prachtige planten, vijvers en fraaie architectuur? Zij zorgen voor een uiterlijke ambiance en een gevoel die de bezoeker voorbereiden op de heilige verordeningen die in de tempel zullen plaatsvinden. Ook als een tempel midden in een grote stad staat, onderscheiden het

gebouw en het terrein zich door hun architectuur van het omliggende gebied.

Onze kleding is net zo belangrijk. Hiermee presenteren

we het 'landschap' van ons lichaam als een tempel. Net als het tempelterrein de heiligheid en eerbied weerspiegelen van wat er in de tempel gebeurt, weerspiegelt onze kleding de schoonheid van ons innerlijk. De manier waarop we ons kleden, laat zien of we voldoende respect hebben voor tempelverordeningen en eeuwige verbonden en of we zijn voorbereid om ze te ontvangen.

In het klassieke sprookje droeg Assepoester een prachtige galajurk op het koninklijke bal. Zelfs haar muiltjes weerspiegelden het belang van die avond! Ze moest er niet aan denken om in haar werkkleren te verschijnen. In feite kwam niemand in ongepaste, ordinaire kleding naar het bal. Iedereen was voor die gelegenheid elegant gekleed.

Je trouwdag is de belangrijkste dag in je leven. Je huwelijk is ook een van de *heiligste* gebeurtenissen in je leven en zal hopelijk in de heilige tempel worden voltrokken — de *heiligste* plek van onze hemelse Vader op aarde. Als je de aard van de verbonden die je sluit werkelijk begrijpt, laat je dat zien door je kleding. Aanstaaende echt-

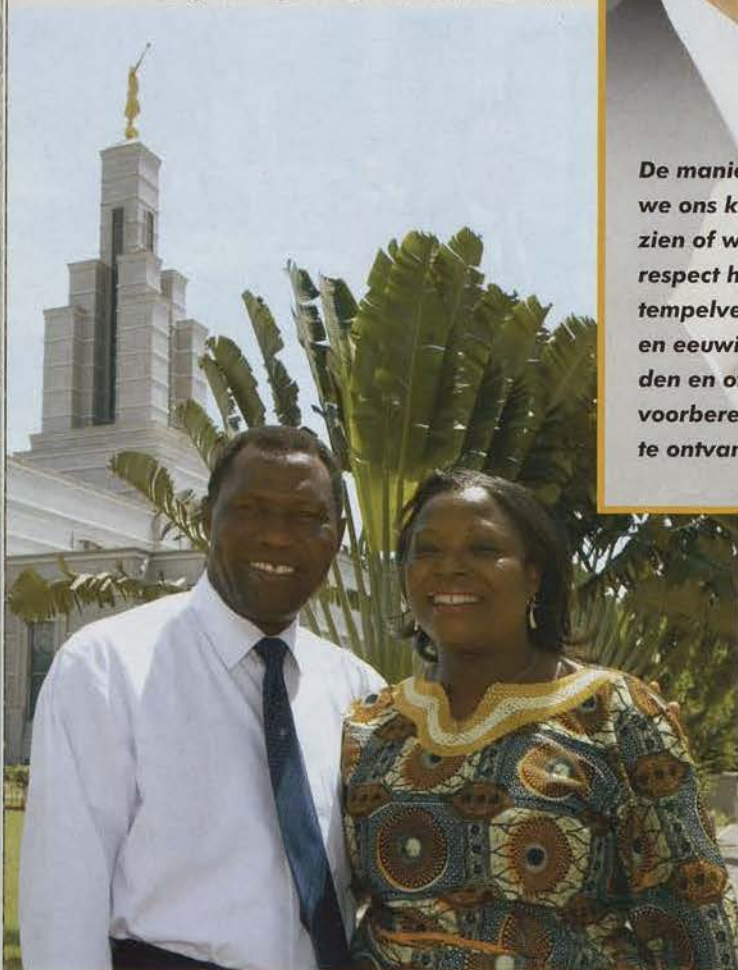
genotes, je kiest dan een witte tempeljurk met een hals en mouwen die geschikt zijn voor het dragen van tempelonderkleding. Dit doe je omwille van de begiftigingsceremonie en de verbonden die je ter voorbereiding op je verzegelingsceremonie op je neemt. Aanstaaende echtgenoten, je kleding en uiterlijk stralen dan fatsoen en reinheid uit. Je draagt geen verkreukeld overhemd of slonzige broek in de tempel.

Wanneer die dag voor je aanbreekt, sluit je heilige verbonden met de Heer. Je wilt er dan op je allerbest uitzien als je eerbiedig aan een altaar voor God knielt.

Ouders, net als Assepoester door haar peettante werd geholpen bij haar voorbereidingen, kunt u uw zoons en

De manier waarop we ons kleden laat zien of we voldoende respect hebben voor tempelverordeningen en eeuwige verbonden en of we zijn voorbereid om ze te ontvangen.

dochteren helpen. Help ze om te begrijpen hoe belangrijk de verbonden zijn die ze zullen sluiten. Het naleven van onze verbonden, beginnend bij de doop, heeft invloed op wie we zijn en wat we doen, op wat we zeggen, naar welke muziek we luisteren en op de kleding die we dragen. Als we verbonden sluiten en naleven, laten we de wereld achter en gaan we het koninkrijk van God binnen. Ons uiterlijk zou dat moeten weerspiegelen.

Denk voordat u naar de tempel gaat (voor een huwelijk, begiftiging of om te werken voor overledenen) eens na over de volgende vragen: 'Als de Heer vandaag in de tempel was, hoe zou ik me dan kleden? Hoe zou ik mezelf aan Hem willen tonen?' Het antwoord ligt voor de hand. U zou er op uw best willen uitzien en u ook zo willen voelen.

Beantwoord diezelfde vragen over het bezoeken van de kerk op zondag. Daar hernieuwt u uw doopverbond door van het avondmaal te nemen. Bedenk dat u naar een huis van de Heer gaat dat is gewijd aan zijn aanbidding.

Ons uiterlijk — de boodschap die we overbrengen

Stelt u zich eens voor dat u een toneelstuk bijwoont. Er komt een acteur op die als clown is gekleed maar de serieuze rol van de hoofdpersoon begint te spelen. U vindt dat waarschijnlijk ongepast en gaat ervan uit dat de kostuums of de acteurs zijn verwisseld.

Denk er dan nu eens aan hoe ongepast het is om in de kerk en bij andere gelegenheden kleding te dragen die niet weerspiegelt wie we in geest werkelijk zijn. Ons uiterlijk en gedrag brengen een boodschap over. Wat is die boodschap? Laten we zien dat we kinderen van God zijn? Wanneer we naar de kerk of naar de tempel gaan, is het belangrijk dat we met onze kleding laten zien dat we voorbereid zijn om te

aanbidden en dat we mentaal en geestelijk klaar zijn om de Geest uit te nodigen altijd bij ons te zijn.

Jaren geleden kon ik als vader en bisschop in de kerk niet begrijpen waarom sommige jongeren zich kleedden in schreeuwende kleuren en een provocerende stijl en zich zo opvallend wilden afzetten tegen gepaste, ingetogen kledingsnormen en tradities. Tot ik in de gaten kreeg dat deze jongeren, ironisch genoeg, nog strikter moesten voldoen aan de bizarre kledingsnormen van hun leeftijdsgenoten dan de samenleving in het algemeen van hen vroeg.

Wanneer we ons kleden om gezien te worden, nodigen we de Geest niet uit om bij ons te zijn. We gedragen ons anders wanneer we ons kleden om de aandacht van de wereld te krijgen. Bovendien bepaalt onze kleding mede hoe anderen zich tegenover ons gedragen.

Denk eens na waarom zendelingzusters zich conservatief kleden in een rok met een blouse, en ouderlingen in een pak met een wit overhemd en stropdas. Hoe zou iemand reageren op een zending met een onverzorgde haardos, gekleed in een spijkerbroek, teenslippers en een T-shirt met een dubieuze tekst erop? Die persoon zou zich kunnen afvragen: 'Is dit een afgezant van God?' Waarom zou hij of zij een serieus gesprek aangaan over het doel van het leven of de herstelling van het evangelie met een dergelijke zending?

Uiteraard hoeven we niet altijd als een zending gekleed te gaan. Bij bepaalde gelegenheden is fatsoenlijke vrijetijdskleding zeker gepast. Het gaat om het volgende: onze kleding bepaalt mede hoe mensen op ons reageren. We laten zo ook zien waar ons hart en onze geest werkelijk naar verlangen.

Hoe we ons van binnen voelen, is aan de buitenkant zichtbaar. We tonen liefde en

Wanneer we verbonden sluiten en naleven, laten we de wereld achter en gaan we het koninkrijk van God binnen. Ons uiterlijk zou dat moeten weerspiegelen.

We laten
door onze
kleding
zien waar ons
hart en onze geest
werkelijk naar
verlangen.

respect voor onszelf en anderen door onze houding, kleding en taalgebruik. We tonen liefde en respect voor onze kerkleiders en leden van onze wijk of gemeente door ons zo te uiten, te kleden en te gedragen dat we geen ongepaste aandacht op onszelf vestigen. We tonen liefde en respect voor vrienden en collega's als ons taalgebruik, gedrag en onze kleding niet provocerend of overdreven nonchalant zijn. En we tonen liefde en respect voor de Heer door ons ingetogen te kleden en te gedragen. 'Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander' (Johannes 13:35).

De 'gehele wapenrusting' aandoen

Als we weten wie we zijn — kinderen van God — en begrijpen dat ons uiterlijk zijn weer-slag heeft op onze innerlijke spiritualiteit en uiteindelijk ons gedrag, tonen we respect voor God, voor onszelf en voor anderen om ons heen door ons fatsoenlijk te kleden en te gedragen.

Mijn vader was kunstenaar en gaf me dit inzicht toen ik nog jong was. Hij tekende een ridder met wapenrusting en zette de namen van de belangrijkste elementen van 'de wapenrusting Gods' erbij zoals die in de Schriften staan (zie Efeziërs 6:11–17; IV 27:15–18). Die tekening hing in mijn slaapkamer en herinnerde me eraan wat we moeten doen om trouw te blijven aan de beginselen van het evangelie.

Net zoals we de wapenrusting Gods moeten 'aandoen', moeten we onze kleding 'aandoen' om onszelf en anderen te beschermen. Als we ons fatsoenlijk kleden en gedragen — vol ontferming, goedheid, nederigheid, geduld en naastenliefde — nodigen we het

gezelschap van de Geest uit en heeft dat een positieve invloed op anderen (zie Kolossenzen 3:12, 14).

Zijn we vastbesloten om heiligen in het koninkrijk van God te zijn, of volgen we liever de stijl van de wereld? Uiteindelijk is onze kleedgewoonte van grote invloed op onze gehoorzaamheid aan de geboden en naleving van verboden. Fatsoenlijke kleding bepaalt onze koers en gedrag in ons dagelijks leven. Na verloop van tijd kan onze kleding zelfs uitmaken wie onze vrienden en collega's zijn, zodat we al dan niet de zegeningen verdienen van geluk in deze wereld en in de eeuwigheid.

Het is mijn vurige gebed dat we onze verbonden zullen nakomen en ons fatsoenlijk kleden en gedragen als we naar de kerk gaan, de tempel

bezoeken en ons dagelijks leven leiden. Als we dat doen, tonen we respect voor onszelf, onze ouders, onze kerkleiders en anderen. Ook tonen we eerbied voor onze hemelse Vader en nodigen we de Geest uit om altijd bij ons te zijn. ■

NOOT

1. Zie *Voor de kracht van de jeugd: Onze plicht jegens God vervullen* (2001), 'Kleding en uiterlijk'.

**We tonen liefde en
respect voor de Heer
door ons ingetogen
te kleden en te
gedragen.**

De wapenrusting Gods

De 'helm des heils' bewaakt onze beweegredenen, intellect en gedachten.

Het 'pantser der gerechtigheid' helpt ons de Geest altijd bij ons te hebben en hiermee bewaken we ons hart en onze ziel.

Met onze 'lendenen omgord met de waarheid' beschikken we over het fundament om ons geloof en onze getuigenis te ontwikkelen.

Het 'zwaard des Geestes' is het woord van God dat de duisternis doorklieft, zodat we door licht en waarheid op ons levenspad worden geleid.

Het 'schild des geloofs' helpt ons de brandende pijlen van de tegenstander te weerstaan.

Met onze 'voeten geschoeid met de bereidvaardigheid van het evangelie des vredes' door de Schriften te bestuderen, zijn we beter in staat ons aan de wetten, verordeningen, geboden en verbonden van God te houden.

— Ouderling Robert D. Hales

TROOST

NA EEN STERFGEVAL

De profeet Joseph Smith wist dat het heilsplan ons tot troost kan zijn wanneer een dierbare overlijdt.

Tijdens zijn leven heeft Joseph Smith veel naaste verwanten en vrienden verloren, waaronder zijn vader, zes kinderen en drie broers. Toch putte hij veel troost uit de vele openbaringen die hij ontving over het leven na de dood. Dit zijn enkele van zijn leringen over dit onderwerp.

DE DOOD IS EEN TIJDELIJKE SCHEIDING

'Wanneer ik (...) tot deze bedroefden spreek, vraag ik hun: wat zijn zij kwijtgeraakt? Hun verwanten en vrienden zijn maar een korte tijd van hun lichaam gescheiden; hun geest, die ooit bij God heeft gewoond, heeft als het ware hun stoffelijke omhulsel slechts voor een klein moment verlaten, en zij bevinden zich nu op een plek waar zij met elkaar kunnen omgaan zoals wij dat op aarde doen.'

'De verwachting mijn vrienden in de morgen van de eerste opstanding terug te zien verheugt mijn ziel en geeft mij de kracht om de tegenslagen van het leven onder ogen te zien.'

KINDEREN DIE VROEG STERVEN

'Ik heb erover nagedacht en mij afgevraagd waarom kleine, onschuldige kinderen uit ons midden worden weggenomen. (...) De Heer neemt velen zelfs al in hun kinderjaren weg, zodat zij aan de nijd van de mens, en de smart en het kwaad van deze wereld ontkomen; zij waren te zuiver en te lieflijk om op deze aarde te blijven; welbeschouwd hebben wij dus reden tot vreugde in plaats van verdriet, daar zij van het kwaad zijn bevrijd en wij hen spoedig weer terug zullen hebben.'

'Kinderen (...) herrijzen zoals ze zijn gestorven; daar kunnen we onze dierbare kinderen met dezelfde glorie begroeten — dezelfde liefvalligheid in de celestiale heerlijkheid.'

OP GOD VERTROUWEN

'Het was heel moeilijk voor me om te zien hoe (...) jongemannen (...) in de kracht van hun leven van ons werden weggenomen. Ja, het is moeilijk om daar vrede mee te hebben. (...) Toch weet ik dat we stil moeten zijn en moeten beseffen dat het Gods hand is, en ons moeten overgeven aan zijn wil; dan is het goed.'

Uit Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith (2007), pp. 188–193.

VOOR KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • AUGUSTUS 2008

De Kindervriend

De krachtigste motivatie

PRESIDENT DIETER F. UCHTDORF

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Onze motieven en gedachten beïnvloeden onze daden. Ik wil graag iets vertellen wat ik in mijn jeugd heb meegemaakt dat te maken heeft met de kracht van rechtschapen motieven.

Na het tumult van de Tweede Wereldoorlog kwam mijn familie in het door de Russen bezette Oost-Duitsland terecht. In de vierde klas moest ik voor het eerst een vreemde taal leren: Russisch. Ik vond dat erg moeilijk vanwege het Cyrillische alfabet, maar na verloop van tijd leek ik het redelijk te doen.

Toen ik elf was, moesten we Oost-Duitsland vanwege de politieke overtuiging van mijn vader halsoverkop verlaten. Toen ging ik in West-Duitsland naar school, wat destijds bezet was door de Amerikanen. Daar moesten alle kinderen op school Engels leren. Russisch leren vond ik al moeilijk, maar Engels lukte me echt niet. Ik dacht dat mijn mond niet gemaakt was om Engels te spreken. Mijn leerkrachten hadden het er moeilijk mee. Mijn ouders leden eronder. En ik wist zeker dat Engels beslist mijn taal niet was.

Maar toen veranderde er iets in mijn jonge leven. Bijna dagelijks fietste ik naar de luchthaven en keek naar opstijgende en landende vliegtuigen. Ik las, bestudeerde en leerde alles wat ik maar over luchtvaart kon vinden. Ik wilde het allerliefste piloot worden. Ik zag mezelf al in de cockpit van een vliegtuig of een straaljager zitten. Diep in mijn hart voelde ik dat dit iets voor mij was!

Toen vernam ik dat ik Engels moest spreken om piloot te worden. En plotseling stond iedereen versteld van me omdat het leek alsof mijn mond

**President Uchtdorf
vertelt over recht-
schapen motivaties.**

veranderd was. Ik kon ineens Engels leren. Het vereiste toch nog veel werk, doorzettingsvermogen en geduld, maar ik kón Engels leren!

Waarom? Vanwege een rechtschapen en sterke motivatie!

Het getuigenis van de waarheid van het herstelde evangelie van Jezus Christus is de krachtigste motivatie die er bestaat. Jezus beklemtoonde herhaaldelijk hoe krachtig goede gedachten en gepaste motieven zijn: 'Vertrouw op Mij bij iedere gedachte; twijfel niet, vrees niet' (LV 6:36).

Het getuigenis van Jezus Christus en het herstelde evangelie zullen ertoe bijdragen dat wij leren wat Gods plan voor ons is en dat wij overeenkomstig handelen. Het geeft ons de zekerheid dat God echt bestaat en dat Hij goed is, de zekerheid van de leringen en de verzoening van Jezus Christus, en van de goddelijke roeping van hedendaagse profeten. Ons getuigenis motiveert ons om rechtschapen te leven, en door een rechtschapen leven te leiden, wordt ons getuigenis sterker. ●

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 2006.

OM OVER NA TE DENKEN

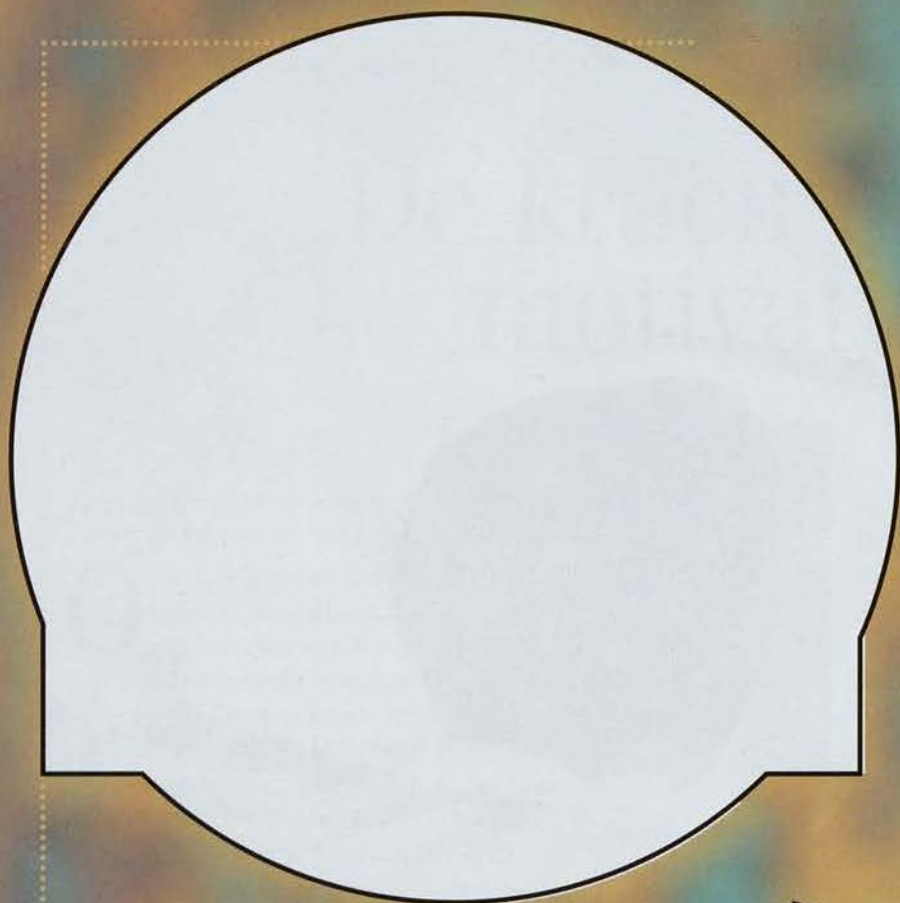
1. Nadat president Uchtdorf erachter was gekomen dat hij Engels moest leren om piloot te kunnen worden, was het toen gemakkelijk om de taal te leren? Waarom kon hij die taal toen wel leren?

2. Waardoor is een verlangen rechtschapen of niet? Waarom was het verlangen van president Uchtdorf om Engels te leren rechtschapen?

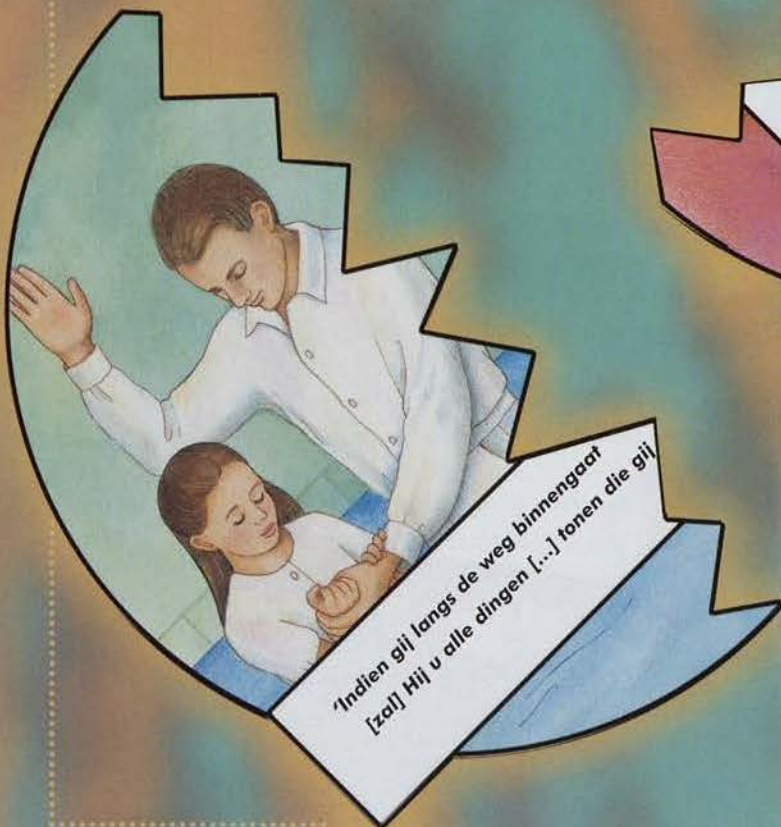
3. Waartoe kunnen we door ons getuigenis gemotiveerd worden? Hoe kun jij ervoor zorgen dat je getuigenis de krachtigste motivatie in je leven is?

...ijk in de hemel

en de Heilige Geest ontvangt.
behoort te doen' (2 Nephi 32:5).

'Indien gij langs de weg binnengaat
[zal] Hij u alle dingen [...] tonen die gij

Activiteit

Knip de blanco cirkel en de twee halve cirkels uit. Plak de halve cirkels op de blanco cirkel om de puzzel af te maken. Lees de tekst en bedenk in welke opzichten de doop en bevestiging bij elkaar horen.

Noot: Als je deze pagina's niet uit het tijdschrift wilt halen, dan kun je de activiteit ook kopiëren of afdrukken van het internet op www.lds.org. Klik voor Nederlands op 'Languages'.

Het koninkrijk in de hemel

'En hun kinderen zullen worden gedoopt tot vergeving van hun zonden wanneer zij acht jaar oud zijn, en de handoplegging ontvangen' (LV 68:27).

LINDA CHRISTENSEN

*Jezus is eens in Judea
naar Johannes toegegaan,
die Hem doopte onder water
bij de oever der Jordaan.*

*'Dit is deel van 't evangelie,'
had hun Jezus uitgelegd,
'om te komen bij mijn Vader
moet je doen wat Hij je zegt.'*

*Daarom wil ik trouw vervullen
Jezus' woord te allen tijd;
om geboorzaamheid te tonen,
ben ik voor mijn doop bereid.
(‘De doop’, Kinderliedjes, pp. 54–55)*

McKenzie (8) is pas gedoopt en bevestigd. Ze zegt: 'Het fijnste van mijn doop was toen ik in het water ging. Ik voelde me rein, prettig, blij en gelukkig.' Matthew (7) kijkt naar zijn doop en bevestiging uit. Hij zegt: 'Mannen met het priesterschap leggen hun handen op je hoofd.'

Matthew en McKenzie begrijpen dat het een gebod is om je te laten dopen en bevestigen. Ze weten dat ze het voorbeeld van Jezus moeten volgen zodat ze ooit naar het koninkrijk in de hemel kunnen gaan en naar onze hemelse Vader en Jezus Christus kunnen terugkeren. (Zie 2 Nephi 31:17–18.)

Maak de puzzel op pagina K4 om je te herinneren dat de doop door onderdompeling, de bevestiging als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en de gave van de Heilige Geest enkele van de belangrijkste dingen in je leven zijn.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Maak het materiaal klaar voor het vraag-en-antwoord-spel in Jeugdwerk 3, les 11, p. 53.

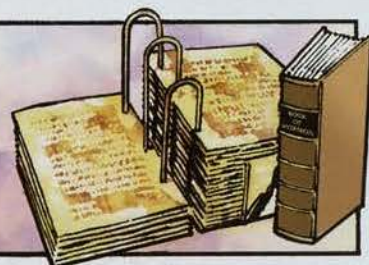
Bereid de vragen voor en neem voor iedere klas een voorwerp mee om te gooien. Leer de kinderen dat het een gebod is om je te laten dopen en bevestigen (zie LV 68:27). Laat evangelieplaat 208 (Johannes de Doper doopt Jezus) zien en vertel het verhaal van Jezus' doop. Laat de kinderen vertellen wat zij over de doop en bevestiging weten. Bespreek de verbonden die we bij de doop sluiten. Overhandig iedere klas het spel en geef ze voldoende tijd om het te spelen. Vertel het verhaal van een jong meisje dat zich wilde laten dopen (zie Jeugdwerk 3, p. 53). Geef uw getuigenis hoe belangrijk de doop en bevestiging zijn, en zing een lied over de doop of de gave van de Heilige Geest.

2. Zet de woorden indachtig zijn op het bord. Vraag de kinderen wat we volgens hen indachtig moeten zijn. Zet ook de woorden Jezus Christus op het bord, zodat er Jezus Christus indachtig zijn komt te staan. Vraag de kinderen waarom het volgens hen belangrijk is om Jezus Christus indachtig te zijn. Leg uit dat u aan een belangrijke manier denkt waarop we Jezus Christus indachtig kunnen zijn. Geef drie of vier eenvoudige aanwijzingen aan de hand waarvan de kinderen kunnen raden dat u aan het avondmaal denkt. Laat de evangelieplaten 603 (Het avondmaal zegenen) en 604 (Het avondmaal ronddienen) zien. Laat de kinderen vertellen wat zij over het avondmaal weten. Lees de avondmaalsgebeden (zie LV 20:77, 79) en laat de kinderen opletten of ze de woorden indachtig zijn horen. Bespreek hoe we ons tijdens de avondmaalsdienst op het avondmaal voorbereiden en waarom het belangrijk is om eerbiedig te zijn. Bespreek de verbonden die we bij de doop sluiten en zorg ervoor dat de kinderen begrijpen dat we tijdens het avondmaal de kans hebben onze verbonden te hernieuwen. Laat de kinderen tot slot enkele situaties uitbeelden waarin ze door kennis van het doopverbond goede beslissingen nemen. ●

UIT HET LEVEN VAN DE PROFEET JOSEPH SMITH

Wonderen op Josephs reis

In het voorjaar van 1832 gingen Joseph en andere leiders van de kerk naar Missouri om de heiligen der laatste dagen die daar woonden te bezoeken en te onderwijzen. Toen ze met hun werk klaar waren, gingen Joseph Smith, Sidney Rigdon en Newel K. Whitney met een postkoets terug naar Ohio.

Het is fijn om onder het volk van God te zijn.

Terwijl ze op volle snelheid reden, werden de paarden die de postkoets trokken plotseling bang. Broeder Whitney probeerde eruit te springen, maar zijn jas bleef vastzitten. Zijn voet kwam in het wiel terecht. Hij brak zijn been en zijn voet. Joseph sprong uit de koets zonder gewond te raken.

Broeder Rigdon reisde verder, maar Joseph bleef vier weken bij broeder Whitney om voor hem te zorgen.

Joseph en broeder Whitney aten en sliepen in een herberg. Op een dag na het eten werd Joseph erg ziek.

Hij was vergiftigd.

Broeder Whitney gaf Joseph een zegen.

Het vergif was heel erg sterk, maar Joseph was meteen weer beter. Hij wist dat onze hemelse Vader hem had gezegend.

Ik wil mijn hemelse Vader bedanken.

Broeder Whitney had vier weken in bed gelegen, maar Joseph vroeg hem om de volgende ochtend met hem mee te gaan. Joseph beloofde hem dat de reis goed zou verlopen.

Als je het goed vindt om op weg naar huis te gaan, nemen we een koets naar de rivier en gaan we met een veerboot naar de overkant.

Daar zullen we een andere boot vinden. We zullen een goede reis naar huis hebben.

Ik ga met je mee.

Joseph en broeder Whitney begonnen aan hun reis naar huis.

Het ging precies zoals Joseph had beloofd.

IK KAN EERBIEDIG ZIJN

Diana Eckersell Janson

Instructies: Kleur deze twee pagina's en plak ze op stevig papier. Knip de plaatjes uit langs de onderbroken lijnen. Maak gaatjes aan de zijkant waar aangegeven. Leg de plaatjes op elkaar in de juiste volgorde, met de titelpagina bovenop. Zorg ervoor dat de gaatjes goed boven elkaar zitten en doe er een lint of een touwtje doorheen.

Noot: Als je deze pagina's niet uit het tijdschrift wilt halen, dan kun je de activiteit ook kopiëren of afdrukken van het internet op www.lds.org. Klik voor Nederlands op "Languages."

Als ik spreek,
klinken de woorden zacht,

4

niet luid en hard.

5

Als ik luister,

6

is mijn mond dicht

7

en zijn mijn armen gevouwen.

8

Als ik bid, buig ik mijn hoofd

9

en sluit ik mijn ogen.

10

Ik kan eerbiedig zijn,
van mijn hoofd

11

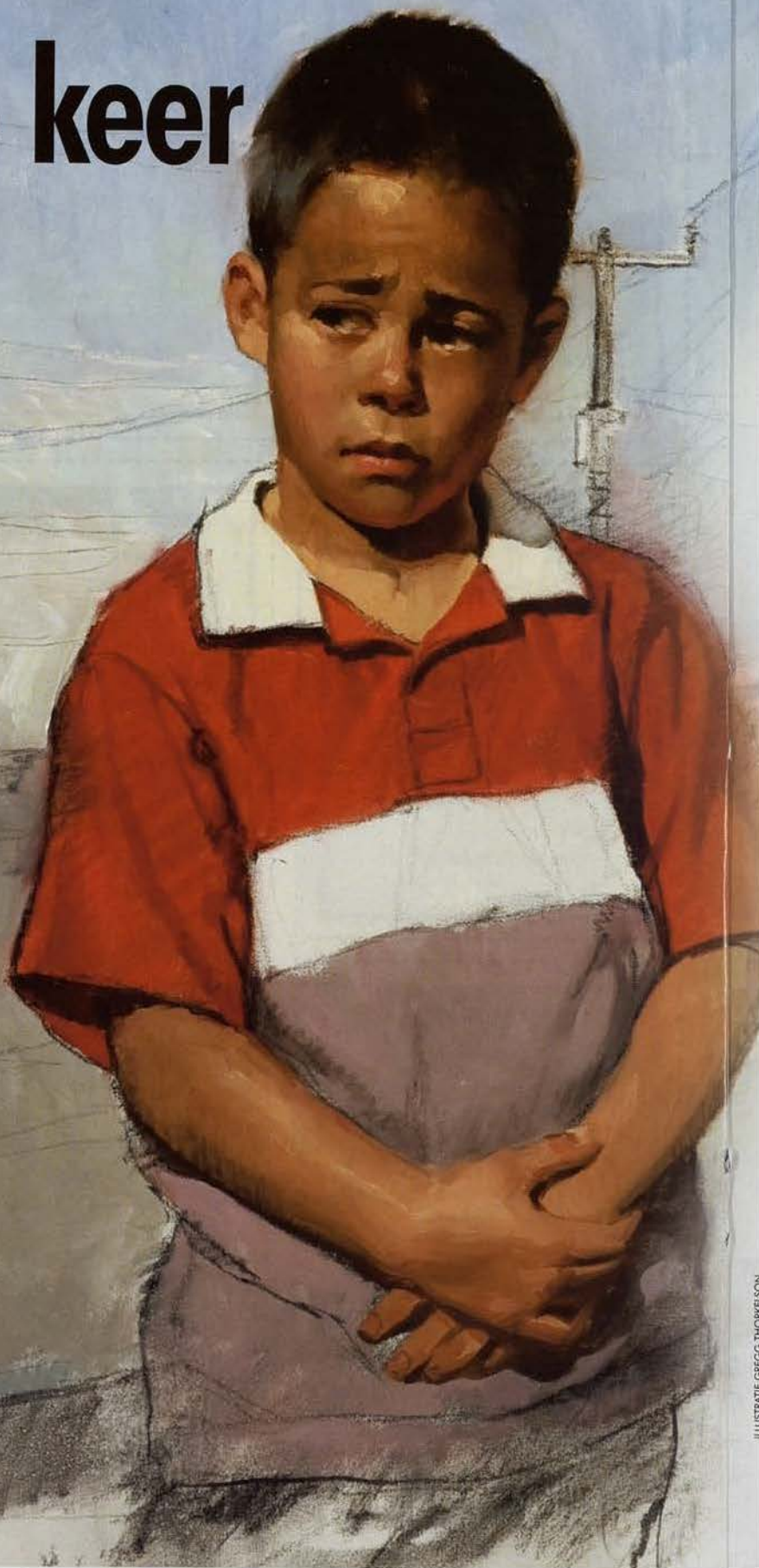

tot mijn tenen.

12

Volgende keer luister ik!

*'Stel uw vertrouwen in die Geest
die ertoe beweegt goed te doen'
(LV 11:12)*

SUNNY McCLELLAN MORTON

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'Bijna klaar', fluisterde Manuel. Hij keek naar de doos onder zijn arm. Bijna al zijn snoep was verkocht. Nu zat er in zijn doos een envelop vol met geld.

De zon scheen op Manuels hoofd en hij dacht aan thuis, aan zijn moeder en oma die op hem zaten te wachten. Hij glimlachte toen hij eraan dacht hoe gelukkig ze de laatste tijd waren. Manuel was ook gelukkig, en hij wist waarom: komende zondag zouden ze allemaal worden gedoopt.

'Uit de weg!' riep iemand plotseling achter Manuel. Vier jongens op de fiets reden hard langs en Manuel sprong in de goot.

Manuel had deze jongens eerder gezien, aan de overkant op de stoep. Toen had hij al gedacht dat hij bij ze uit de buurt moest blijven. Maar toen hij weer verder fietste, had Manuel zich ontspannen en niet meer aan ze gedacht. Maar nu kwamen die gevoelens sterker terug. Toch wilde hij zijn laatste snoep verkopen, dus ging hij verder.

Manuel had net zijn laatste snoepjes verkocht toen de jongens terugkwamen. Een van hen trok aan zijn schouder toen hij langreed. De doos viel onder zijn arm vandaan en een andere jongen pakte de doos snel op. 'Nee!' schreeuwde Manuel. Hij keek verdrietig toen ze ervandoor gingen met zijn doos met het geld dat hij had verdiend.

Die avond hoorde Manuel dat er op de deur van zijn slaapkamer werd geklopt. 'Manuel! Kom alsjeblieft je kamer uit!' zei zijn moeder bezorgd.

'Ik zei toch dat ik me niet zo lekker voelde, mama.'

'Maar de zendelingen zijn er om met ons te praten.'

Manuel stond op, haalde diep adem en strekte zijn schouders.

'Hola, Manuel', zei zuster Santos toen Manuel de huiskamer in kwam.

Manuel luisterde meestal goed naar de zendelingen. Maar vanavond dacht hij aan de jongens en zijn doos met geld. Hij wou dat hij meteen was weggegaan toen hij ze de eerste keer zag. Maar hoe had hij kunnen

weten wat hij moest doen? Zou hij zich ooit weer veilig op straat voelen? Hij fronste zijn wenkbrauwen en begon naar de les te luisteren.

'De Heilige Geest is een boodschapper van onze hemelse Vader', zei zuster Santos. 'Hij kan onze gedachten leiden en inspireren. Hij kan ons goede beslissingen helpen nemen en ons voor gevaar waarschuwen.'

Manuel keek op. 'Wat bedoelt u?'

'Nou, heb je ooit ineens heel sterk aan iets moeten denken?' vroeg zuster Santos. 'Misschien was het een influistering om iets te doen. Misschien leek het wel een goed idee.'

Manuels ogen gingen wijder open en hij herinnerde zich de gevoelens die hij eerder had gehad om bij die jongens op hun fiets vandaan te blijven. 'Dat is volgens mij vandaag gebeurd', zei hij langzaam.

De zendelingen keken hem geïnteresseerd aan. Maar ook zijn moeder en grootmoeder. Hij vertelde ze over de jongens en de gestolen doos.

'O Manuel, dat vind ik zo erg', fluisterde zijn moeder. 'Daarom ben je vanavond zo van streek. Later moet je me maar wat meer over die jongens vertellen. Misschien kunnen we je geld terugkrijgen.'

'Ik vind het ook erg voor je', zei zuster Santos. 'Maar je hebt volgens mij gelijk. Dat was waarschijnlijk de Heilige Geest die je voelde.' Ze was even stil. 'Als je na je doop bevestigd wordt, krijg je de gave van de Heilige Geest. Dat betekent dat je die boodschappen veel vaker zult hebben en voelen. Als je de geboden onderhoudt, zal de Heilige Geest voortdurend bij je zijn. Wat vind je daarvan?'

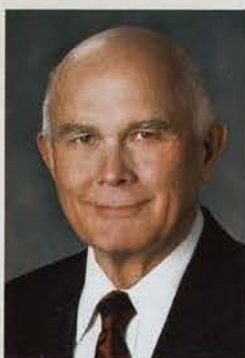
Manuel kreeg een opgeluchte glimlach op zijn gezicht. 'Ik voel me een stuk beter', zei hij. 'Ik begon al te denken dat ik altijd bang zou blijven om naar buiten te gaan. Maar als de Heilige Geest me net als vandaag waarschuwt, ben ik niet bang meer. Hij glimlachte naar zijn moeder. 'Want de volgende keer dat de Heilige Geest tot me spreekt, zal ik luisteren!' ●

'De Geest des Heren kan ons tot gids zijn en ons op onze aardse reis zegenen met leiding, aanwijzingen en spirituele bescherming.'

Ouderling
David A. Bednar
van het Quorum der
Twaalf Apostelen,
'Opdat wij zijn Geest
altijd bij ons mogen
hebben', *Liahona*,
mei 2006, p. 31.

Hoe kan ik geestelijk beschermd worden?

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft het volgende over dit onderwerp gezegd.

We moeten ons iedere week van onze zonden bekeren en onze verbonden hernieuwen door met schone handen en een rein hart aan het avondmaal deel te nemen.

Geef gehoor aan de Schriften. De leringen erin zullen ons tegen het kwaad beschermen.

We moeten de geboden onderhouden, om leiding bidden, en iedere zondag naar de kerk gaan en aan het avondmaal deelnemen.

En we mogen nooit iets doen om de Geest te verdrijven.

Je bent in rechtvaardigheid onderricht en van de waarheid overtuigd, dus hou je daaraan vast.

We mogen nooit iets in ons lichaam toelaten of met ons lichaam doen waardoor de Geest wordt verdreven, en we zonder geestelijke bescherming tegen misleiding achterblijven.

Uit 'Niet misleid worden', Liahona, november 2004, pp. 45-46.

IK LAAT ZIEN DAT IK IN JEZUS CHRISTUS GELOOF DOOR ME TE LATEN DOPEN EN BEVESTIGEN

'En hun kinderen zullen worden gedoopt tot vergeving van hun zonden wanneer zij acht jaar oud zijn, en de handoplegging ontvangen' (LV 68:27).

Pablo oefent

Kinderen over de hele wereld bidden, zingen jeugdwerkliedjes en leren het evangelie — net als jij! Deze maand maken we kennis met Pablo Chiroy uit Ciudad Vieja (Guatemala)

Pablo Chiroy kan niet wachten om op zending te gaan, dus hij oefent vast. Hij gaat graag naar de kerk en leert over onze hemelse Vader en Jezus Christus. Hij fietst heel graag. En hij begint al met zijn vrienden en burens in Vieja over het evangelie te praten.

Pablo's doop

Toen Pablo acht was geworden, werd hij gedoopt en bevestigd als lid van de kerk. Hij was blij dat zijn vader er was, want Pablo was niet alleen enthousiast, hij was ook een beetje zenuwachtig.

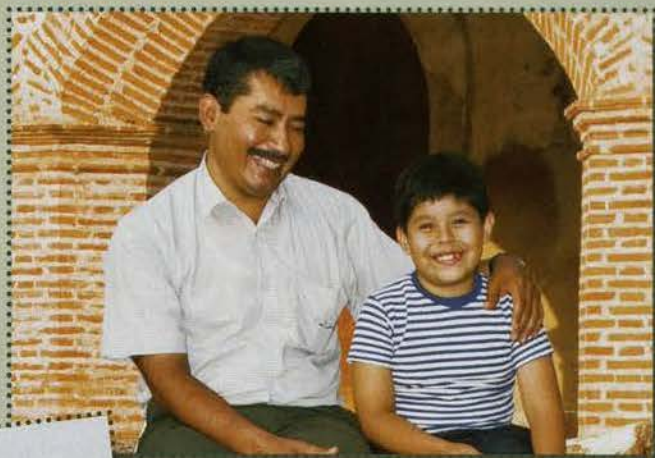
'Ik was een beetje bang dat ik zou verdrinken', zegt hij. Maar dat gebeurde natuurlijk niet. En daarna voelde hij iets nieuws. 'Ik voelde me goed — anders.'

Het was een fijn gevoel waar hij met anderen over wilde praten.

Pablo's zendingswerk

Toen de zendelingen aan Pablo en zijn familie vroegen of ze mensen kenden die iets over het evangelie wilden horen, nam Pablo een van hun brochures mee. Toe hij de volgende ochtend naar school ging, gaf hij de brochure bij de bushalte aan de moeder van zijn vriend.

'Hij vraagt haar iedere ochtend of ze de brochure heeft gelezen', zegt zijn vader. 'Ik weet zeker dat hij niet zal opgeven totdat ze hem heeft gelezen.'

Pablo's Guatemala

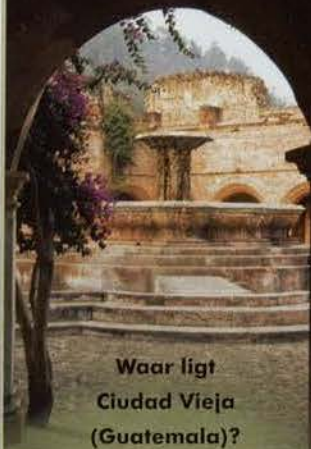
Pablo bezoekt graag nieuwe plekken en ziet graag interessante dingen. Gelukkig woont hij in een interessante omgeving.

Pablo woont vlak buiten Antigua Guatemala, een stad waarvan de naam 'Oud Guatemala' betekent. De stad is bijna vijfhonderd jaar oud. Omdat de mensen de prachtige, oude,

De ouders van Pablo Chiroy wonen met hun kinderen bij Antigua Guatemala, een stad met veel oude gebouwen. Pablo zingt graag lofzangen en hoopt net als zijn vader bij de vrijwillige brandweer te werken (boven).

Waar ligt Ciudad Vieja (Guatemala)?

Guatemala is een land in Midden-Amerika. Spaans is de officiële taal, maar er worden ruim vijftig verschillende talen in het land gesproken. Er wonen ruim tweehonderd duizend heiligen der laatste dagen in Guatemala.

Ciudad Vieja was een van de eerste hoofdsteden van Guatemala totdat de regering zo'n vijf kilometer verder naar Antigua verhuisde (zie boven en onder).

Spaans-koloniale gebouwen behouden hebben, komen er toeristen uit de hele wereld naar Antigua.

Waar hij woont, kan Pablo al die interessante dingen zien, en zijn ouders organiseren rondleidingen voor toeristen en laten ze interessante plekken in Guatemala zien. Pablo vindt het altijd heel fijn om met zijn ouders mee te gaan. 'Ik reis graag met ze mee', zegt hij.

Pablo's familie

Pablo's gezin is graag bij elkaar. Tijdens de gezinsavond zingen ze graag samen.

Pablo heeft twee jongere zusjes: Andrea van zes en Sofia van twee. Hij zegt: 'We gaan soms goed en soms slecht met elkaar om.'

Maar hij probeert een goede broer te zijn en met ze te spelen. Andrea vindt dat leuk. Ze kijken naar hem op, net zoals hij naar zijn vader opkijkt.

Pablo's vader is bij de vrijwillige brandweer, en Pablo hoopt dat als hij tijdens zijn zending veel mensen heeft geholpen, hij daarna mensen als brandweerman kan helpen. ●

Boven: Pablo speelt graag met zijn tol. Rechts: Samen met zijn ouders, Jorge en Claudia, en zijn jongere zusjes, Andrea en Sofia, woont hij in een vallei die wordt omringd door vulkanen (onder).

Pablo's lievelingsactiviteiten

- Met zijn tol spelen
- Uitgekozen Hem altijd te dienen' zingen
- Op zijn fiets rijden
- Met de andere gezinsleden reizen
- Voetballen
- Lezen (vooral de Schriften en de *Liabona*)
- Chocolade-ijs eten

Iedere zuster is een geliefde dochter van hemelse Ouders en heeft een goddelijke bestemming

Behandel de schriftteksten en leringen die tegemoet komen aan de behoeften van de zusters die u bezoekt. Geef uw getuigenis van de leerstelling. Vraag de zusters die u onderwijst om te vertellen wat ze ervan vinden en wat ze geleerd hebben.

Wat houdt het in een geliefde dochter van hemelse Ouders te zijn?

Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente: 'Jullie [zijn] letterlijke geestdochters van God (...), "kinderen van verhoogde ouders" met een goddelijke aard en een eeuwige bestemming. In de geestenwereld hebben jullie de eerste lessen van je hemelse Ouders ontvangen. Jullie zijn naar de aarde gekomen om jezelf te "bewijzen". (...)

'Jullie zijn waardevolle kinderen der belofte. Als je de richtlijnen en geboden van de Heer naleeft en naar zijn stem luistert, heeft Hij beloofd dat Hij je boven alle volken zal verheffen tot een lof, een naam en een sieraad' ('Jullie zijn van edele afkomst', *Liabona*, mei 2006, pp. 106, 108).

President James E. Faust (1920–2007), tweede raadgever in het Eerste Presidium: 'De overtuiging dat u een dochter van God bent, voegt troost toe aan uw gevoel van eigenwaarde. Het houdt in dat u kracht kunt vinden in de balsem van Christus. Het zal ertoe bijdragen dat u verdriet en moeilijkheden vol geloof en gemoedsrust tegemoet kunt treden.' ('Wat het inhoudt een dochter van God te zijn', *Liabona*, januari 2000, p. 123.).

President Lorenzo Snow (1814–1901): 'Wij geloven dat we kinderen zijn van onze Vader in de hemel, en dat we in onze geestelijke hoedanigheid over dezelfde capaciteiten, machten en vermogens beschikken waarover onze Vader beschikt, zij het in een onontwikkelde staat, die een bepaalde vuurproef moeten ondergaan waardoor ze tot bloei en ontwikkeling zullen komen volgens de aandacht die we schenken aan de beginselen die we hebben ontvangen' ('Discourse', *Deseret News*, 24 januari 1872, p. 597).

Hoe kan ik mijn goddelijke bestemming begrijpen en bereiken?

President Spencer W. Kimball (1895–1985): 'U dient allemaal de waarheden van het evangelie tot u te nemen die te maken hebben met de eeuwige aard van uw eigen identiteit en unieke persoonlijkheid. U dient steeds meer de volmaakte liefde van onze Vader in de hemel te voelen en te begrijpen dat Hij u als persoon waardeert. Denk over deze grote waarheden na, vooral op momenten dat u (in de stilte van de zorgen die u als mens kunt ervaren) zich anders zou verbazen en in de war zou zijn.' (*Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball* [2006], p. 222.).

Romeinen 8:16–17: 'Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking.'

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'We behoren in onze eigen omgeving scheppers te zijn — bouwers van een persoonlijk geloof in God, geloof in de Heer Jezus Christus en geloof in zijn kerk. We behoren een gezin te stichten en in de heilige tempel verzegeld te worden. We behoren de kerk en het koninkrijk van God op aarde op te bouwen. We behoren ons op onze eigen goddelijke toekomst voor te bereiden — heerlijkheid, onsterfelijkheid en het eeuwige leven. Door uw getrouwheid kunt u deze hemelse zegeningen ontvangen.' (Zie 'De schepping', *Liabona*, juli 2000, pp. 104–105.). ■

'Ik heb enkele vrienden die niet meer naar de kerk komen. Op welke manieren kan ik ze helpen om weer terug te komen?'

Ieder nieuw lid heeft een vriend en een taak nodig in de kerk, en moet gevoed worden 'met het goede woord Gods' (Moroni 6:4).¹ Hoewel je vrienden misschien geen nieuwe bekeerlingen zijn, kunnen deze drie dingen hen ook helpen.

Je kunt ook bidden om hulp. In het Boek van Mormon staat een van de beste verhalen over iemand die door het gebed van iemand anders naar het evangelie terugkeerde (zie Mosiah 27:14).

Laat je vrienden weten dat je om ze geeft en wees een goed voorbeeld voor ze. Laat zien dat het naleven van evangeliënormen je gelukkig maakt (zie Mosiah 2:41).

En: geef de moed niet op! De Heer respecteert onze keuzevrijheid en laat een ieder van ons tot Hem komen als wij er klaar voor zijn. Voor sommigen duurt dat langer dan anderen. Maar hoe lang het ook duurt, je inspanningen zullen het waard zijn.

Door je vrienden te helpen om naar de kerk terug te keren, volg je het voorbeeld van de Heiland. Met liefde en medeleven nodigde Hij anderen uit om tot Hem te komen, het evangelie beter na te leven en hun volledige potentieel te ontploffen.

NOOT

1. Zie Gordon B. Hinckley, 'Met volmaakt stralende hoop', *Liabona*, oktober 2006, p. 4.

Praat over evangeliezaken

Ik maakte me zorgen toen ik merkte dat mijn goede vriendin niet meer naar de kerk ging. Ik hoorde dat een andere goede vriendin van haar was overleden en dat ze begon te twifelen. Op een dag nodigde ik haar uit voor een feestje met een paar meisjes van de kerk. Ik had me voorgenomen de kerk één keer ter sprake te brengen. Nadat de anderen weg waren gegaan, praatten we over verschillende kerkelijke onderwerpen, wat ik nooit had verwacht. Ik had mijn deel gedaan en heb ontdekt dat de Heer dan de rest doet. Wij hoeven alleen maar onze mond open te doen (zie IV 28:16).

Rebecca T. (16), Washington (VS)

Bid voor je vrienden

Wat veel kan helpen, is je vrienden opzoeken en belangstelling voor ze te tonen. Nodig ze uit voor activiteiten van de kerk. Bid veel tot je hemelse Vader. Vraag Hem om je te laten zien hoe je ze het beste kunt helpen terug te keren. Bid voor je vrienden zodat er een verandering in hun hart kan plaatsvinden en zondige verlangens plaats maken voor een verlangen om Christus te volgen. Wees een goed voorbeeld voor ze en laat zien dat het evangelie je gelukkig maakt.

Marilú P. (17), Nuevo León (Mexico)

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

Geef je getuigenis

Eerst zou ik willen weten waarom ze niet meer naar de kerk gaan. Daarna zou ik ze uitnodigen voor een maaltijd, gezinsavond en ook een paar activiteiten van de kerk. Ik zou ze daarnaast ook laten weten hoeveel onze hemelse Vader van ze houdt door enkele teksten uit de Schriften aan te halen en ze uit te nodigen voor de kerk. Ik zou tot hen getuigen van de waarheid van deze kerk, de enige weg om terug te keren bij onze Vader in de hemel.

William V. (20), Tongatapu (Tonga)

Wees een goede vriend

Wees gewoon de beste vriend of vriendin die je kunt zijn. Sta altijd voor je vrienden klaar. Wees een voorbeeld. Bid voor ze. Vraag de Heer om raad hoe je je vrienden kunt helpen. Hij kent zijn kinderen en heeft hen lief, en Hij leidt ze terug naar het goede pad als ze Hem dat toestaan.

Jenna K. (19), Nedersaksen (Duitsland)

Laat ze weten dat je om hen geeft

Ik heb gemerkt dat de gemakkelijkste manier om ze aan te moedigen weer naar de kerk te gaan is om te zeggen dat je van ze houdt en dat de wijk om hen geeft. Pas geleden heeft een van mijn minder-actieve vriendinnen me beloofd naar de activiteiten van de jonge-vrouwen te komen. God zal je laten zien hoe je hun hart kunt raken.

Denali L. (15), Alaska (VS)

Laat ze terugdenken aan geestelijke ervaringen

Vraag ze te denken aan hun getuigenis, waardoor ze gedoopt wilden worden. Vraag ze te denken aan de wonderen die de Heer voor hen heeft gedaan volgens hun geloof. Herinner ze ook aan de kracht van gebed en de macht van het priesterschap.

Anna R. (21), Donetsk (Oekraïne)

Geef antwoord op hun vragen

Vrienden terugkrijgen naar de kerk is niet eenvoudig. Er zijn veel redenen om weg te blijven. Je moet je vrienden vragen waarom ze niet meer komen. Je kunt ze ook helpen als je vragen beantwoordt waardoor ze misschien niet meer in de kerk komen. Vertel ze ook dat je ze erg mist. Wanneer ze toch naar de kerk komen, heet ze dan hartelijk welkom.

Madison B. (14), Arizona (VS)

VOLGENDE VRAAG

'Mijn vriendin is begonnen met roken. Hoe kan ik haar helpen ermee te stoppen zonder haar te beledigen?'

Stuur je antwoord vóór 15 september

2008 naar:

Liahona, Questions & Answers 9/08

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Of per e-mail: liahona@ldschurch.org

Je dient de volgende informatie en toestemming in je e-mail of brief te vermelden:

VOLLEDIGE NAAM

GEBORTE DATUM

WUJK (of gemeente)

RING (of district)

Ik geef toestemming om antwoord en foto af te drukken:

HANDTEKENING

HANDTEKENING OUDER (als je jonger dan achttien bent)

Verhef degenen die hulp nodig hebben

'Als leden van de Kerk van Jezus Christus hebben we de beilige taak om mensen die hulp nodig hebben te verlossen, te verbeffen en te redden. Het is onze taak om meer te verwachten van diegenen onder onze mensen die niet beseffen hoe groot hun potentieel is.'

Zie president Gordon B. Hinckley (1910-2008), 'Waar het uiteindelijk om gaat', Liahona, augustus 2002, p. 5.

Familiegeloof

KIMBERLY REID
Kerkelijke tijdschriften

Tot op de dag van vandaag behoren de eeuwenoude kathedralen tot de grootste gebouwen in Italië. Oude ruïnes getuigen van een voorbije samenleving en middeleeuwse huizen sieren de kronkelige straten. Volgens de geldende bouwvoorschriften mag er geen moderne hoogbouw plaatsvinden; ook is het landelijke Toscane wettelijk beschermd tegen overontwikkeling. Italiaanse burgers willen de overblijfselen van hun geschiedenis graag in stand houden. Als het bekende universele genie Michelangelo nu terug zou keren op aarde, hopen de Italianen dat hij zijn geboorteland direct zou herkennen.

De leden van de kerk in heel Italië willen nog veel meer in stand houden dan alleen het landschap en de architectuur. Zij willen het geloof generaties lang in stand houden. Zoals zoveel leden van de kerk zijn de Italiaanse heiligen der laatste dagen pioniers in het creëren van families met meerdere generaties die in de evangelieverbonden zijn samengeklonken. Deze kerkleden hebben te maken met

een cultuur waarin oude tradities en alomverbreid secularisme hoogtij vieren, maar zij concentreren zich op de Heiland en proberen het geloof op te bouwen dat zal gedijen in het hart van hun nageslacht.

Eerbied voor het gezin

Een van de eerste bouwstenen van familiegeloof is de moed om een gezin te *stichten*. Marco en Raffaella Ferrini van de gemeente Florence 2 in het district Florence (Italië) hadden verkering voordat ze op zending gingen. Al snel na hun zending hadden ze allebei in de tempel het gevoel dat ze snel moesten trouwen. 'In Italië is het gebruikelijker om te trouwen als je in de dertig bent', zegt Marco. Sommige vrienden en familieleden vroegen hen: 'Waarom trouwen jullie zo jong?'

Het echtpaar wijst op de invloed van Marco's ouders, Anna en Bruno, die hen de waarde van het huwelijk

'Ik wist dat als ik mijn kinderen in het evangelie zou grootbrengen, zij antwoorden op hun vragen zouden hebben.'

— Anna Ferrini

bij hen thuis kwam, werd ik erg getroffen door het goede gezinsleven dat ze hadden', zegt Raffaella. 'Ze schreeuwen niet tegen elkaar. Ze zijn rustig en vriendelijk tegenover elkaar. Dat wilde ik ook graag.'

Tegenoverliggende pagina: Giulia, Marco, Raffaella, Lorenzo, Alessio, Anna en Bruno Ferrini staan sterk in het geloof.

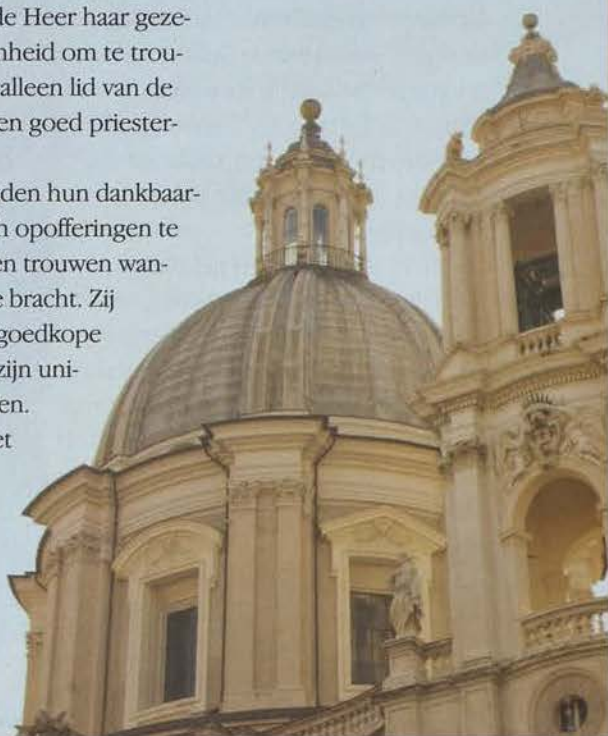
hebben bijgebracht. Toen Anna in 1968 lid werd van de kerk, waren er maar weinig leden van de kerk in Italië. Na gebedvolle overweging besloot ze met Bruno te trouwen, een man die haar geloof respecteerde en van wie ze haar kinderen in het evangelie mocht onderwijzen. 'Ik heb me nooit zorgen gemaakt over mijn huwelijk met een mormoonse, omdat Anna en ik veel respect hadden voor elkaar', zegt Bruno.

Hoewel het Anna stak dat ze haar kinderen niet alle zegeningen van een eeuwig gezin kon geven, zegt ze: 'Ik wist dat mijn echtgenoot een goede man was en dat uiteindelijk alles goed zou komen.' Intussen leerde ze haar zoons, Marco en Alessio, de Heiland het middelpunt van hun leven maken en het gezin op waarde schatten.

Uiteindelijk werd Bruno lid van de kerk. Momenteel is hij president van de gemeente Florence 2. Maar in de 29 jaar dat hij geen belangstelling had voor de kerk, werkten Anna en hij wel aan een gelukkig huwelijk. Hun liefdevolle relatie had een positief effect op hun kinderen en op hun schoondochter. 'Toen ik voor het eerst

Raffaella wilde ook een tempelhuwelijk. Ze zegt: 'Trouwen in de tempel is een goed streven', ook al is het moeilijker waar te maken in landen met minder leden van de kerk. 'Satan probeert ons over te halen verkeerde beslissingen te nemen, maar als we een duidelijk doel voor ogen hebben, zal onze hemelse Vader ons helpen alle obstakels te overwinnen om dat doel te bereiken.' Zij is dankbaar dat je tegenwoordig gemakkelijker contact kunt maken met heiligen der laatste dagen dan in de generatie van haar ouders. Zij is ook blij dat de Heer haar gezegend heeft met de gelegenheid om te trouwen met iemand die 'niet alleen lid van de kerk is, maar bovendien een goed priesterschapdrager'.

Raffaella en Marco toonden hun dankbaarheid aan de Heer door zich opofferingen te getroosten zodat ze konden trouwen wanneer de Geest hen daartoe bracht. Zij planden een eenvoudige, goedkope bruiloft en Marco besloot zijn universitaire studie uit te stellen. 'Alles is hier zo duur dat het erg moeilijk is om meerdere dingen tegelijk te doen: studeren, werken en een gezin stichten',

zegt hij. Deze financiële zorgen zetten vele Italianen ertoe eerst hun opleiding af te maken en carrière te maken voordat ze aan een huwelijk beginnen. 'Maar wij wilden in de eerste plaats een gezin stichten', zegt Marco. Hij beseft dat er maar drie dingen essentieel waren om dat te kunnen doen: een baan, een plek om te wonen en het geloof om voorwaarts te gaan. 'Eerst kreeg ik niet zo'n goede baan, maar het was genoeg', zegt Marco. 'Telkens wanneer je een moeilijke beslissing moet nemen, moet je er gewoon voor gaan. Je oefent je geloof en doet je best', erop vertrouwend erop dat de benodigde zegeningen zullen komen. Uiteindelijk werd hij gezegend met een betere baan in de toeristenbranche, dankzij de vreemde talen die hij op zijn zending had geleerd. Hij heeft ook een getuigenis van het betalen van tiende, omdat zijn jonge gezin nooit tekort is gekomen.

Marco onderschrijft het advies van kerkleiders om een opleiding te volgen en is van plan zijn universiteitsdiploma te halen als zijn kinderen wat ouder zijn. Maar op dit moment 'voel ik dat de Geest mij vertelt dat het belangrijk is om bij mijn gezin te zijn. En sinds de geboorte van onze twee kinderen, Giulia en Lorenzo, heb ik daar geen enkele spijt van gehad.'

'We hebben niet veel geld', zegt Raffaella, 'maar we zijn gelukkig.' Ze zijn dankbaar dat ze deel hebben in het plan van geluk en de waarheden ervan aan de volgende generatie kunnen overbrengen — de derde

generatie in hun familie die de zegeningen van het evangelie ontvangt.

Eensgezindheid

Geestelijke eenheid kan een cruciale bouwsteen zijn voor een sterk familiegeloof, volgens Piero Sonaglia uit de ring Rome (Italië). 'Eensgezindheid kan een bron van kracht zijn voor alle gezinnen', maar is vooral een zegen als het streven is om 'samen tot Jezus Christus te komen'. Dat is het voornaamste doel van zijn gezin.

Piero had vroeger wel andere prioriteiten. Op zijn vijftiende verliet hij de kerk en keek hij er pas weer naar om toen hij vader werd en zijn eigen vader een ernstige hartaanval kreeg. Deze gebeurtenissen riepen herinneringen

aan evangelielessen op die hij als kind had geleerd. 'Ik besepte heel goed dat ik mij moest bekeren en mijn leven op orde brengen', zegt hij. Hij besepte ook dat 'een dergelijke belangrijke en drastische verandering' zijn gezin zou raken. Zijn ouders waren gescheiden, deels vanwege hun godsdienstige verschillen, en hij wilde dat zijn eigen gezin een eenheid zou vormen.

Piero's vrouw, Carla, was opgegroeid met een ander geloof dan het zijne en ging als kind elke zondag naar de kerk. 'Maar als ik thuis kwam, was ik vaak nog meer in de war', zegt ze. Voor haar was het geloof meer een traditie dan iets wat haar leven vorm en inhoud gaf. Carla hongerde naar meer. Ze zegt: 'Ik had een sterk verlangen om zelf tot mijn hemelse Vader te bidden, in mijn eigen woorden' in plaats van voorgekauwde gebeden. Haar innige, gebedvolle relatie met de Heer bereidde haar voor om het herstelde evangelie aan te nemen toen Piero weer actief werd.

Als ouders die nu één geloof aanhangen, proberen Piero en Carla hun zoons, Ilario en Mattia, voor te bereiden om weerstand te bieden aan verleidingen — nu ze nog jong zijn. 'We lezen elke avond in de Schriften en houden gezinsavond', zegt Carla. 'Onze zoons doen er graag aan mee. We gaan naar de kerk. We bidden samen. We gaan naar de tempel.' Regelmatig naar de tempel gaan, is voor Piero en Carla een hele toer, aangezien de dichtstbijzijnde tempels die in Zwitserland en Spanje zijn.

'We proberen elke gelegenheid als leermoment te gebruiken', voegt Piero eraan toe. 'In dit stadium van hun leven leren onze jongens vooral hun ouders te gehoorzamen.' Piero hoopt dat dit hen zal helpen om hun hemelse Vader te gaan gehoorzamen en

zodoende de kracht en het getuigenis op te doen om in hun tienerjaren en op latere leeftijd getrouwd te blijven. Hij weet — en wil dat zijn kinderen dat ook weten — dat blijvend geluk alleen mogelijk is door gehoorzaam te zijn aan God.

Net als Piero heeft Andrea Rondinelli uit de ring Rome (Italië) het evangelie gevonden na een ingrijpende gebeurtenis — de dood van zijn vader. 'Ik besepte dat het niet zomaar afgelopen kon zijn', zegt hij. Hij voelde dat er leven moest zijn voorbij het graf en dat leven en dood een doel hadden. Hij was vijftien jaar daarvoor in aanraking gekomen met de kerk toen zijn zussen zich lieten dopen. Na het overlijden van zijn vader zocht hij de zendelingen op en liet zich vijftien dagen later dopen.

Hij ontving al snel zijn patriarchale zegen. Daarin beloofde de Heer hem een eeuwige partner. 'Toen ik naar haar op zoek was, bad ik veel', zegt hij. Hij zocht een vrouw die hetzelfde geestelijke doel nastreefde als hij, en verbrak eens een relatie toen zijn verloofde niet verzegeld wilde worden in de tempel. 'Ik

Tegenoverliggende pagina: Andrea Rondinelli bad voor een eeuwig gezin. Zijn vrouw, Mariela, en hun kinderen, Daniele en Valentina, zijn antwoorden op zijn gebeden. Boven: Piero en Carla Sonaglia leren het evangelie aan hun zoons, Ilario en Mattia.

Lorenzo en Ilaria Mariani brengen offers zodat ze hun kinderen, Gioele en Davide, kunnen leren hoe ze een eeuwig perspectief kunnen houden.

deed er alles aan om klaar te zijn voor het moment waarop ik mijn vrouw zou ontmoeten', zegt hij. Als antwoord op een van zijn gebeden kreeg Andrea het gevoel dat hij ooit een zoon zou krijgen. Door deze ervaring kon hij geduld oefenen tot hij Mariela ontmoette.

Mariela had het evangelie in Colombia gevonden toen ze elf jaar was. Na een zending in haar eigen land bezocht ze Italië. Ze was verbaasd — en enigszins verontrust — dat de Geest haar ingaf om daar te blijven. 'Thuis in Colombia had ik alles goed voor elkaar', zegt ze. 'Ik had een baan. Ik was actief in de kerk. Ik kon studeren. Maar ik voelde in mijn hart dat ik hier met een bedoeling was, dat ik hier moest zijn.'

Andrea is dankbaar voor die ingeving. Hij en Mariela ontmoetten elkaar twee jaar na zijn doop en hebben nu samen het soort huwelijk waarop ze hadden gewacht — verzegeld in de tempel, één in geloof. Zij bouwen verder aan deze eenheid door 'samen tijd door te brengen, zoals wandelen', zegt Mariela.

Gezinsavond speelt ook een grote rol. 'Bij de doop van onze zoon was het hele gezin betrokken', zegt Andrea. Maandenlang bespraken ze op de gezinsavond hoe je je kon voorbereiden op de doop en de bevestiging en 'bestudeerden de beginselen die Daniele zou gaan volgen. We waren er allemaal mee bezig en voelden ons helemaal klaar voor wat er ging gebeuren.' De kinderen worden ook betrokken bij de gezinsavonden. 'Onze dochter, Valentina, leidt de muziek', zegt Andrea. Hij glimlacht. 'Ze doet het erg goed.' Daniele kiest de lofzangen uit en helpt soms bij

het voorbereiden van de les. 'Elke maandag is voor het hele gezin een prachtige ervaring', zegt Andrea. Dergelijke ervaringen versterken het geestelijke fundament waarop hun kinderen en kleinkinderen kunnen bouwen.

Blij leven

Een derde bouwsteen voor familiegeloof is een blij leven volgens Lorenzo Mariani uit de gemeente Pisa in het district Florence (Italië). Lorenzo is raadgever in het districtspresidium, en zijn vrouw, Ilaria, zorgt thuis voor de kinderen en is werkzaam in de jongevrouwen. Ze hebben veel te doen en proberen dat met een glimlach te doen. Zij geloven dat hun zichtbare blijheid de houding van hun kinderen ten opzichte van het evangelie kan beïnvloeden. 'Wanneer we iets voor de kerk doen, geven we een goed voorbeeld door niet gespannen over te komen en door een goede instelling te hebben', zegt Lorenzo. 'Kinderen merken of je iets met vreugde doet of alleen maar omdat het moet.'

'Ik denk elke dag veel na over hoe ik mijn kinderen geloof kan bijbrengen', zegt Ilaria. Zij hoopt dat haar voortdurende, liefdevolle zorg haar zoons, Gioele en Davide, de vreugde

van het gezin doet inzien en dat relaties belangrijker zijn dan geld. Zij zegt: 'De krachten die het gezin in Italië ondermijnen, bestaan onder andere uit mensen die niet willen trouwen of niet meer dan één kind willen hebben, zodat ze zich voor hun kind allerlei privileges kunnen veroorloven.' Ze geeft toe dat andere kinderen meer spullen hebben dan de hare, 'maar die zijn minder relevant' dan de tijd nemen om haar kinderen in eeuwige waarheden te onderwijzen.

Ilaria voelt zich wel eens eenzaam vergeleken met zo veel vrouwen die op hun werk sociale contacten hebben, maar ze bidt om hulp en voelt dat de Geest haar blijheid en kracht geeft. 'Ik ben ook gezegend met veel zusters in de kerk die van me houden', zegt ze. Wanneer ze soms bidt om hulp, belt er een zuster op die haar steun geeft.

Wat de steun van familieleden betreft, kijken Ilaria en Lorenzo uit naar de tijd dat hun nageslacht meerdere generaties getrouwe voorouders hebben om van te leren en na te volgen. 'We bidden voor ons nageslacht', zegt Lorenzo. Als kerklid van de tweede generatie 'voel ik een grote verantwoordelijkheid op mijn schouders om een sterke schakel in de keten te zijn.'

Lorenzo en Ilaria hebben een overweldigend gevoel van dankbaarheid dat ze pioniers kunnen zijn — een van de eersten in hun familie die kinderen met het licht van het evangelie mogen opvoeden. Lorenzo's moeder was de eerste in de familie die lid van de kerk is geworden, en Ilaria leerde

van haar tante over de kerk. 'Het evangelie versterkt ons huwelijk enorm', zegt Lorenzo. Het 'geeft ons een eeuwig perspectief op ons gezin. We proberen de juiste keuzes te maken vanuit het eeuwige in plaats van het aardse perspectief.' Deze keuzes vormen de sterke schakels waarmee de ene getrouwe generatie aan de volgende wordt geklonken.

'Als ik op algemene conferenties soms verhalen hoor over de overgrootouders van de spreker die pioniers waren en de vlakten overstaken, ben ik wel eens jaloers', geeft Ilaria toe. Ze kan zich een stamboom vol mensen die offers voor het evangelie hebben gebracht, bijna niet voorstellen. Maar Lorenzo en zij putten moed door de groei van de kerk die ze in hun land hebben gezien. Ze zijn dankbaar voor de eerste zendelingen die daar zaadjes hebben geplant en ze weten dat er een nog grotere oogst op komst is.

Ilaria glimlacht bij de gedachte aan die toekomst. 'Ik weet dat iemand op een dag het dagboek van overgrootmoeder Ilaria zal lezen.' Familieverhalen van geloof beginnen hier en nu bij haar.

Hun nageslacht voorbereiden

De inwoners van Italië houden oude monumenten en het renaissancegevoel in ere. De Italiaanse heiligen der laatste dagen schrijven daarnaast zelf een stukje geschiedenis. Zij zorgen voor een familiegeschiedenis van eeuwige waarde door de geboden te onderhouden en hun kinderen te leren dat ook te doen. Ze kijken uit naar de wederkomst van de Heiland en hopen dat hun nageslacht volgelingen van Hem zullen zijn.

Zij willen dat bereiken door er zelf naar te streven ware volgelingen te zijn. Ze laten zien dat het mogelijk is om te volharden, ijverig en blij te zijn, en gelovige en getrouwe gezinnen te vestigen die door tempelverbonden tot een eenheid worden samengeklonken. Zij leren het opkomende geslacht in woord en daad wat het betekent om geloof te kweken in Jezus Christus. ■

Bouwen aan een

OUDERLING BENJAMÍN DE HOYOS
van de Zeventig

Mijn vader kon de Schriften geweldig goed uitleggen. Nu kijk ik terug op die studiemomenten met hem als mijn eigen seminarieklas met mijn vader als leerkracht.

Ik ben in Mexico opgegroeid in een fijn gezin waar we allemaal lid van de kerk waren. Ik kwam tijdens mijn studiejaren in de winter graag thuis en hield van de geur van de kaneel in de tortilla's als ik binnenkwam. We waren als gezin materieel gezien arm, maar we waren rijk wat het evangelie en ons getuigenis betreft.

Ik hield vooral van het getuigenis dat mijn ouders hadden van het Boek van Mormon. Mijn vader bestudeerde het Boek van Mormon uitvoerig. Ook als volwassenen spraken we vaak over het boek en kwamen er vaak tranen omdat de Geest zo sterk was. Hij begreep de leer van het boek. Hij had het evangelie in 1917 op zesjarige leeftijd leren kennen en vertelde vaak over zijn ervaringen met de dieren op de boerderij toen hij nog een jongen was. Mijn vader had altijd een exemplaar van het Boek van Mormon in zijn tas.

Mijn moeder was een vredelievende vrouw die altijd klaarstond voor haar gezin en de Heer. Zij was een groot voorbeeld van geloof in ons gezin, bracht zes kinderen groot en was altijd actief in de kerk. In de jaren veertig — toen ons hele land nog maar één zendingsgebied was — vervulde ze een zending.

De leringen van mijn vader

Toen ik jong was, had mijn vader het altijd erg druk. Hij had een veeleisende

baan als vrachtwagenchauffeur voor bouwprojecten. Maar hij maakte altijd tijd voor me vrij. Toen ik op de middelbare school zat, vroeg mijn vader bij thuiskomst na zijn werk vaak aan mijn vijf zussen: 'Waar is Benjamín?'

Mijn zussen haalden me dan op en zeiden: 'Vader vraagt of je komt.'

Ik stopte dan met spelen met mijn vrienden, rende naar hem toe en vroeg: 'Wat is er, vader?'

Hij zei dan: 'Haal je Schriften op en ga met me mee.'

Twee of drie keer per week lazen we zo samen in de Schriften. Hij kon de Schriften geweldig goed uitleggen. In die tijd hadden we nog geen seminarie in Mexico. Nu kijk ik terug op die studiemomenten met hem als mijn eigen seminarieklas met mijn vader als leerkracht.

Door het lezen van de Schriften en de uitleg van mijn vader kwam ik er zelf achter hoe de Geest in mijn hart en in mijn verstand werkt. De Geest was vaak heel sterk wanneer hij de Schriften uiteenzette.

Dit soort ervaringen met mijn vader vormde het begin van mijn eigen getuigenis van onze hemelse Vader en de kerk. Ik had altijd wel gedacht dat de kerk waar was, maar alleen *denken* was niet genoeg. Mijn vader pakte mijn hand en plaatste die op de

en eeuwig gezin

Toen ik eens bij mijn vrienden in een auto zat, reden ze veel te hard. We werden aan de kant gezet door een politieagent en ik was bang. Ik moest denken aan de woorden van mijn vader om voor mijn toekomst te zorgen. Die ervaring heeft me geholpen een besluit te nemen over het soort vrienden dat ik wilde hebben.

ijzeren roede. De manier waarop hij voor me zorgde, was de sleutel voor mijn getuigenis en mijn innerlijke zekerheid van het evangelie.

Tijdens die momenten samen leerde ik van hem niet alleen veel over de Schriften, maar ook dat mijn vader van me hield op een manier die ik toen nog niet goed kon begrijpen. Hij nam me ook vaak mee naar een film of om samen iets te eten en ik weet dat de zorg van mijn vader mij heeft beschermd. Nu ik zelf vader ben, weet ik dat hij op een bijzondere manier van me hield.

Behoedzaam vrienden kiezen

Toen ik zestien was, waren de meeste van mijn vrienden op school geen lid van de kerk. Ze wisten wel dat ik lid was. Ze begonnen te roken en andere dingen te doen die ik niet wilde. Er vond daardoor een verandering in onze relatie plaats; waar we over spraken was erg verschillend en onze opvattingen en bezigheden kwamen niet overeen.

Op een dag vroeg mijn vader mij: 'Waarom denk je niet na over de invloed die je vrienden op je hebben?' Hij gaf me de

raad om voorzichtig te zijn en na te denken over de noodzaak om andere vrienden te kiezen.

Toen ik naar de universiteit ging, kreeg ik het erg druk en bracht ik niet veel tijd door met mijn vrienden. Maar toen we op een keer samen waren, besloten ze iets verkeers uit te halen. We zaten in een auto en ze reden veel te hard. We werden aan de kant gezet door een politieagent en ik was bang. Ik moest denken aan de woorden van mijn vader om voor mijn toekomst te zorgen. Die ervaring heeft me geholpen een besluit te nemen over het soort vrienden dat ik wilde hebben.

Ik werd heel actief in de kerk. De wekelijkse activiteitenavond was geweldig omdat ik dat soort vrienden wilde hebben. Ik kwam erachter dat mijn vader gelijk had — dat ik met goede vrienden moest omgaan. Ik had vrienden nodig die me zouden helpen om op zending te gaan.

Een liefhebbende hemelse Vader

Net als mijn vader dat deed, zorgt ook mijn hemelse Vader voor mij. Ik weet dat mijn hemelse Vader mij liefheeft. Hij zorgt op veel manieren en in veel omstandigheden voor ons. Soms horen we Hem niet en willen we niet luisteren omdat onze vrienden misschien meer aandacht krijgen dan Hij. Maar ik weet dat onze hemelse Vader van ons houdt en ons de kans geeft om in ons hart te weten dat Hij met ons zal zijn als we Hem om hulp vragen.

Het voorrecht om het avondmaal te bedienen

Ik herinner me vooral nog de liefde van mijn hemelse Vader toen ik als jongeman hielp met het avondmaal. In mijn wijk waren niet veel jongemannen, dus diende ik het avondmaal elke zondag rond. Als leraar zette ik elke zondag het brood en het water klaar. In die tijd gebruikten we nog glazen bekertjes, die ik één voor één moest afwassen.

Bij het ronddienen van het avondmaal kon ik in de ogen van de mensen kijken. Oude mensen, jonge mensen, kinderen — iedereen heeft een bijzonder gevoel bij

het nemen van het brood en het water. Ik kon zien dat ze de liefde van onze hemelse Vader voelden. Die ervaringen met het avondmaal hebben mijn leven blijvend veranderd. Elke week gedenk ik de Heer, die voor ons is gestorven. Ik denk eraan dat we bij getrouwheid als gezin eeuwig samen kunnen zijn.

Troost door getuigenis

Toen mijn vader oud werd, spraken we over zijn mogelijke overlijden. Hij voelde geen angst, maar vrede. Wanneer hij over de dood sprak, wist hij dat hij weer bij zijn familie zou zijn. Door de verzoening en de opstanding hadden we allebei een grote innerlijke zekerheid. We waren de Heer altijd erg dankbaar voor het wonder van de opstanding.

Door de lessen van mijn vader wist ik al op jonge leeftijd dat het evangelie van Jezus Christus waar is — niet alleen in mijn verstand maar ook in mijn hart. De Geest heeft me vaak laten weten dat het Boek van Mormon waar is, dat Joseph Smith een profeet is en dat we nu een profeet hebben, President Thomas S. Monson. De wetenschap dat ik het evangelie heb, geeft me vreugde. En ik weet zeker dat de Heer ons liefheeft en ons kent. Ik heb de Heer Jezus Christus dan ook persoonlijk leren kennen en ik weet dat ik door zijn offer weer bij mijn vader en de rest van mijn familie kan zijn. ■

ZIJ ZULLEN JE HELPEN

'Eer jullie vader en moeder. Zij zullen je helpen goede beslissingen te nemen. (...) Kies vrienden met hoge idealen. Kies vrienden die je zullen helpen goed te zijn.'

President Ezra Taft Benson (1899-1994),
'Aan de kinderen van de kerk', zie *De Ster*,
mei 1989, p. 82.

De grootste TOETS

van haar leven ... tot dan toe

Terwijl ze zich op haar grootste toets voorbereidde, leerde Andrea wat er nodig is om voor de uiteindelijke toets te slagen.

ADAM C. OLSON
Kerkelijke tijdschriften

Als tiener in Santiago (Chili) had Andrea González nooit veel meer dan een droom: een universitaire graad waardoor ze zo nodig in het onderhoud van haar familie zou kunnen voorzien.

Om dat te bereiken, wilde ze haar seminariediploma halen, goede cijfers op school halen

en hoog genoeg scores op haar toelatingsexamen voor de universiteit om daar werktuigbouwkunde te studeren.

Maar toen ze aan haar laatste jaar op de middelbare school was begonnen en zich op het toelatingsexamen voorbereidde, vroeg ze zich af of het allemaal wel mogelijk was. 'Al mijn doelen leken onmogelijk', herinnert ze zich.

Geen gemakkelijke doelen

Andrea probeerde een concurrerend en door mannen gedomineerd studiegebied te betreden. Vanwege de concurrentie keken de beste universiteiten naar de hoogste scores op het wiskundegedeelte van het toelatingsexamen, die meestal behaald werden door leerlingen van privé-scholen.

Om deze belemmeringen te overwinnen, volgde Andrea tijdens haar laatste jaar een veelzijdig schema. Ze stond vroeg op en studeerde tot 's avonds laat. Ze at wanneer ze even tijd had en vier avonden per week laste ze een pauze in om naar het seminarie te gaan.

'Het was soms ontmoedigend', zegt ze. 'Ik moest veel opofferen. Ik weet niet hoe vaak ik tegen mijn vriendinnen heb moeten zeggen: "Nee, ik moet studeren." En ik ben ook vaak gepest omdat ik hoge cijfers haalde.'

Maar ze wist dat ze niet mocht opgeven als ze een goede toekomst wilde hebben.

Voor de toets slagen

Haar offers wierpen vruchten af. Op het wiskunde gedeelte van het toelatingsexamen was Andrea een van de tweehonderd leerlingen in het hele land die bij de toets geen enkele fout maakten, en een van de twee meisjes van een openbare school die dat voor elkaar kregen.

Ze behaalde ook haar seminariediploma, haalde de goede cijfers waar ze zo hard voor gestudeerd had en werd door haar klasgenoten als de 'beste vriendin' van het jaar gekozen omdat ze zoveel anderen had geholpen.

Maar Andrea is van mening dat haar succes niet zozeer een gevolg is van wat ze *weet*, maar van wat ze weet dat ze moet *doen*. Met andere woorden, we worden gezegend als we de raad van de Heer volgen, en niet onze eigen denkbeelden (zie 2 Nephi 9:28-29). Als we God negeren, hebben we er niets aan intelligent te zijn', zegt ze. 'We moeten altijd God op de eerste plaats zetten.'

De andere toets

Het leren van dat beginsel tijdens haar studie voor het toelatingsexamen was essentieel voor de *andere* toets die Andrea moet doorstaan — de levenstoets die iedereen moet doorstaan.

De Heer zelf legt deze toets in de Schriften uit: 'Wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Heer, hun God, hun ook zal gebieden' (Abraham 3:25).

'Onze hemelse Vader beproeft ons om te zien wat we zullen doen', zegt Andrea, terwijl ze terugkijkt op het moeilijke schema dat ze moest volgen en de pesterijen die ze soms

moest doorstaan. 'Om de levenstoets te doorstaan, moeten we gehoorzaam zijn', zegt Andrea. En niet alleen als alles goed gaat, maar ook in moeilijke tijden.

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: 'De grote levenstoets is zien of we te midden van de levensstormen gehoor geven en gehoorzaam zijn aan Gods geboden.'

Voor Hem is geen toets te moeilijk

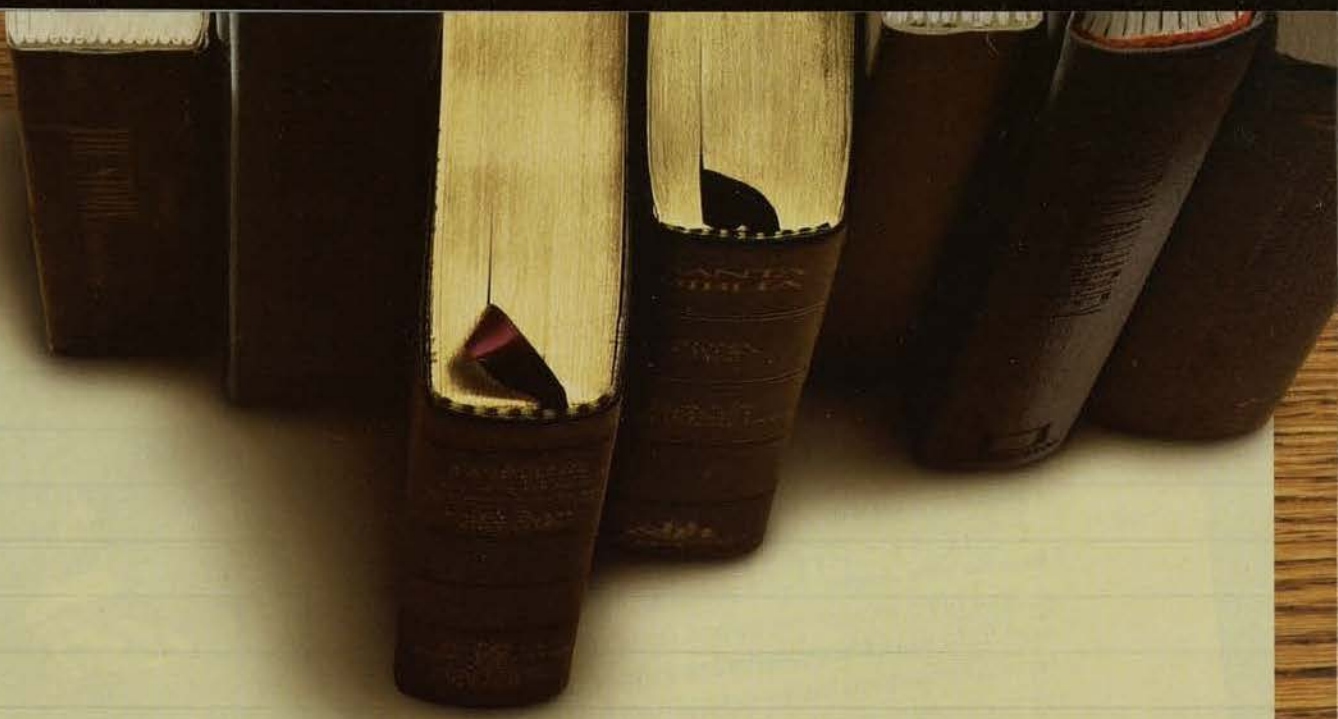
Haar twee toetsen kwamen vaak in botsing. Op die momenten leerde Andrea dat het grote geheim is om God op de eerste plaats te zetten.

Ze moest vaak kiezen tussen kerkactiviteiten en schoolactiviteiten, tussen schoolwerk en evangeliestudie. Ze zegt dat ze al vroeg geleerd had dat het beter is om eerst voor de kerk te kiezen. Haar getuigenis werd sterker toen ze beseftte dat onze hemelse Vader haar met *haar* problemen zou helpen als zij eerst voor *Hem* zou kiezen.

Daardoor heeft Andrea ook een andere belangrijke les geleerd. 'Hij is in staat om me te helpen met de toetsen die Hij me geeft', zegt ze.

Of, zoals een van haar helden, Nephi, zegt: 'Ik weet dat de Heer geen geboden aan de mensenkinderen geeft zonder een weg voor hen te bereiden, zodat zij kunnen volbrengen wat Hij hun gebiedt.'

Andrea weet dat, hoewel ze voor haar eerste toets is geslaagd, ze nog veel moet leren voordat

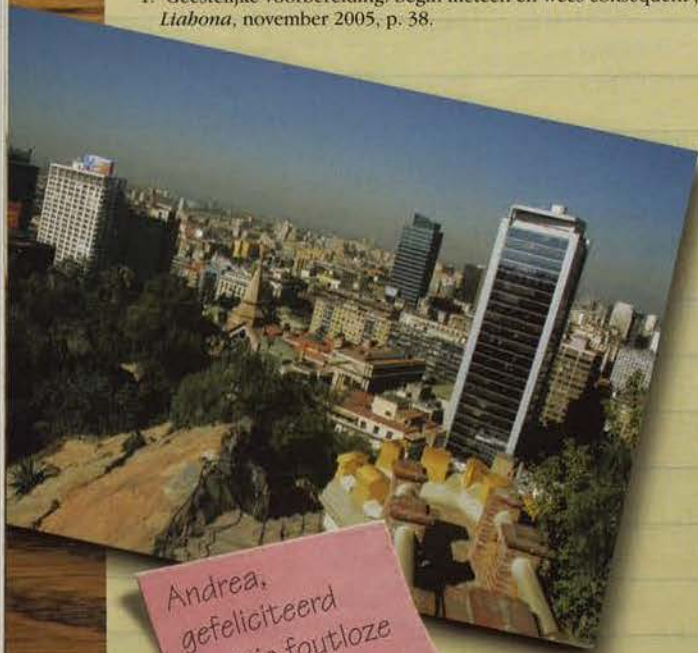

ze klaar is om voor de volgende te slagen.

Maar ze weet dat als ze God op de eerste plaats zet, Hij haar zal helpen om ook voor die toets te slagen. ■

NOOT

1. 'Geestelijke voorbereiding: begin meteen en wees consequent', *Liabona*, november 2005, p. 38.

Andrea,
gefeliciteerd
met je foutloze
toets!

HET LEERBOEK VAN DE HEER

Toen Andrea zich op haar grote toets voorbereidde, waren wiskunde en natuurwetenschappen niet de enige boeken die ze bestudeerde.

'De Schriften zijn de leerboeken van de Heer', zegt ze. 'In de Schriften staat wat we van God moeten begrijpen. We moeten de Schriften bestuderen.'

Als ze ontmoedigd was, raadpleegde ze niet haar schoolboeken. 'Dan las ik de boeken van de Heer om mij op te beuren. Als je ontmoedigd bent, is schriftstudie altijd een steun.'

Ze heeft vooral van het Boek van Mormon leren houden. 'Dat boek heeft mijn leven veranderd', zegt ze. 'Ik heb veel aan de voorbeelden van de mensen in de Schriften gehad.'

De manier waarop Nephi wist dat God Hem in zijn beproevingen zou helpen, was een groot voorbeeld voor Andrea in haar beproevingen. 'Nephi heeft me enorm geholpen', zegt ze.

Nephi heeft gezegd: 'Maar zie, ik, Nephi, zal u tonen dat de tedere barmhertigheden des Heren zich uitstrekken over allen die Hij wegens hun geloof heeft uitverkoren om hen machtig te maken, zelfs tot de macht ter bevrijding toe' (1 Nephi 1:20).

We kunnen de volgende teksten lezen om meer te leren over Nephi's voorbeeld van geloof in de Heer: 1 Nephi 3:7; 4:1; 7:12; 9:6; 17:3, 50; 2 Nephi 4:19, 34.

Schriftstudie fris houden

Zoals veel leden van de kerk kunnen getuigen, zijn er veel effectieve manieren om de Schriften te bestuderen.

In een openbaring uit 1830 zegt de Heer tegen de profeet Joseph Smith: 'Leer van Mij en luister naar mijn woorden; wandel in de zachmoedigheid van mijn Geest, en u zult vrede hebben in Mij' (LV 19:23). President Spencer W. Kimball (1895–1985) heeft deze belofte van vrede en leiding bekrachtigd: 'Ik heb gemerkt dat als mijn relatie met de Godheid oppervlakkig wordt en het erop lijkt dat God niet naar mij luistert of tot mij spreekt, ik heel ver weg ben. Als ik mijzelf in de Schriften verdiep, wordt de afstand kleiner en keert de spiritualiteit terug.'¹

Hier volgen enkele ideeën van leden over manieren om ons in de Schriften te verdiepen.

Het leven van de profeten bestuderen

Ik heb het Boek van Mormon vele malen gelezen, iedere keer op zoek naar verschillende thema's en leringen. Deze keer wilde ik meer te weten komen over de profeten in het Boek van Mormon. Toen ik in 1 Nephi begon, maakte ik notities over Lehi in zes categorieën: leringen, karaktereigenschappen, relatie met familieleden, relatie met God, Gods relatie met hem, en manieren waarop hij openbaring ontving. Vervolgens deed ik hetzelfde met de volgende profeten, Nephi en Jakob. Ik probeer soortgelijke eigenschappen te ontdekken bij de mannen die de Heer als profeet roept en probeer de belangrijkste leringen van iedere profeet te herkennen.

Deb Walden, Californië (VS)

ARNOLD FRIBERG, LEHI EN ZIJN VOLK KOMEN IN HET BELOOFDE LAND AAN

Nephi schrijft: 'Want mijn ziel verlustigt zich in de Schriften, en mijn hart overweegt ze en schrijft ze op tot lering en nut van mijn kinderen' (2 Nephi 4:15).

Vragen stellen

Ik stel vragen als ik lees. Mijn vragen vallen in twee categorieën uiteen. Ten eerste probeer ik de teksten te begrijpen en te bedenken hoe ze op mijn leven van toepassing zijn. Ik stel vragen als: Wat in mijn leven kan met deze situatie vergeleken worden? Welk beginsel wordt hier behandeld? Waarom heeft de schrijver dit in het verslag opgenomen? Hoe kan ik dit nu in mijn leven toepassen? Ten tweede stel ik vragen over zaken waar ik in mijn eigen leven moeite mee heb: situaties of problemen waar ik een antwoord op probeer te vinden. Die kunnen over verschillende onderwerpen gaan, van een gezinssituatie tot een verandering van werkkring. Als ik deze vragen stel, beperk ik me soms tot slechts enkele teksten. Dan probeer ik naar de Geest te luisteren en erachter te komen wat de Heer me probeert bij te brengen. Ik heb gemerkt dat ik antwoorden vind als ik met vragen in gedachten de Schriften bestudeer.

Joanne Z. Jobanson, Californië (VS)

Jezelf in de Schriften verplaatsen

Als ik de standaardwerken bestudeer, doe ik dat altijd met een doel. Ik probeer het verlangen te hebben om te zoeken naar iets dat interessant en nuttig voor mij en anderen is. Ik zoek een plekje zonder geluid en gesprekken. Ik probeer afleidingen te vermijden en gedachten te verbannen die niets met de Schriften te maken hebben. Om dat te doen, probeer ik me de omgeving voor te stellen waar de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden en probeer ik me als

toeschouwer in de situatie in te leven. Ik probeer me zo te concentreren dat ik me helemaal van de wereld om me heen afsluit.

Juan de Dios Sánchez, Dominicaanse Republiek

Een dagboek over de Schriften bijhouden

Als ik nadenk over de tijden in mijn leven dat ik me in de Schriften verdiepte, hield ik altijd een dagboek bij waarin ik mijn indrukken en de teksten opschreef die me inspireerden. Dus heb ik een notitieboekje en een pen bij mijn Schriften gelegd. Eerst leek het vervelend werk. Er was veel tijd en inspanning voor nodig. Ik wilde eigenlijk alleen een geestelijke snack en dan weer met mijn dagelijks werk verder gaan. Maar ik hield vol en de Schriften kwamen tot leven. Ik merkte dat ik nadacht, schriftgedeelten analyseerde en toepaste. In eenvoudige zinsneden vond ik oplossingen voor ingewikkelde opvoedproblemen. Ik merkte al snel dat ik notities kon maken zonder dat het veel meer tijd kostte. Ik heb ook gemerkt dat ik, als ik bepaalde overwegingen opnieuw lees, antwoorden op actuele vragen en problemen vind. Het lijkt wel of de Heer me bepaalde inzichten geeft voordat ik ze daadwerkelijk nodig heb.

Erica Miller, Utah (VS)

Met een gebed beginnen

Pas toen ik begreep hoe belangrijk het is om te bidden voordat ik in de Schriften lees, merkte ik een belangrijke verbetering in mijn begrip van de boodschappen die in de Schriften staan. Ik besepte dat een vurig gebed voordat ik ging lezen de Heilige Geest in staat stelde om tot mijn geest te spreken. Een oprecht gebed tot onze hemelse Vader stelt mijn geest in staat om met de Heilige Geest te communiceren terwijl ik de Schriften bestudeer en overdenk. In de loop der tijd heb ik in de Schriften veel antwoorden op vragen gevonden. Als ik tijdens mijn gebeden specifieke vragen over mijn huidige situatie stel en onze hemelse Vader vraag om mijn verstand

EEN VRAAG STELLEN

'Soms zoek ik leerstellingen op in de Schriften. Soms zoek ik instructies op in de Schriften. Ik ga dan uit van een vraag, en die vraag luidt meestal "Wat wil God dat ik doe?" of "Hoe wil God dat ik erover

denk?" Ik kom altijd op nieuwe denkbeelden en gedachten die ik nooit eerder heb gehad. En ik krijg inspiratie, instructie en antwoorden op mijn vragen.'

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, 'Een bespreking van schriftstudie', Liahona, juli 2005, p. 8.

met begrip te zegenen, ben ik in staat nieuwe inzichten te ontvangen over bepaalde zorgen in mijn leven. Als ik oprecht naar inspiratie streef voordat ik ga lezen, vind ik situaties in de Schriften die ik op mijzelf kan toepassen (zie 1 Nephi 19:23).

Jess Rudd, Washington (VS)

Op zoek naar de leringen van de Heiland

Tijdens mijn voltijdzending in het zendingsgebied Santiago-West (Chili) heb ik veel geleerd van mijn schriftstudie en hoe ik daar meer voor mijn onderzoekers en mijzelf uit kan halen. Toen ik op een dag een jong gezin les gaf, kreeg ik sterk de indruk dat ik ze niet alleen moest aanmoedigen om 3 Nephi 11 te lezen maar dat ik ze ook een doel moest geven. In plaats van eenvoudigweg te getuigen dat ze iets over het bezoek van de Heiland aan Amerika zouden leren, moedigde mijn collega en ik ze aan om goed op te letten wat de Heiland verkondigde, vooral het eerste wat Hij verkondigde. Daarnaast betrokken we de kinderen erbij door het lezen te beschrijven als een vossenjacht. Toen we dat deden, hadden we hun onverdeelde aandacht. Toen de kinderen enthousiast waren om met hun ouders de verborgen schatten in het Boek van Mormon te vinden, hadden we er meer vertrouwen in dat het gezin hun toezegging zou nakomen.

Toen we de volgende dag terugkwamen, had het gezin niet alleen gelezen en de eerste lering van Christus aan de oude inwoners van Amerika gevonden, ze hadden bijna al zijn leringen in dat hoofdstuk samengevat. Zelfs de kinderen waren enthousiast.

Ryan Gassin, Minnesota (VS)

De algemene conferentie en de lofzangen integreren

We hadden thuis moeite met onze gezamenlijke schriftstudie. Het was moeilijk om de aandacht van de kinderen erbij te houden, dus probeerden we deze aanpak. Mijn man en ik lazen om de beurt uit de toespraken van de algemene conferentie, en als we een tekst tegenkwamen, lieten we de kinderen die opzoeken.

Als ze die gevonden hadden, markeerde iedereen de tekst en las iemand die voor. Toen we dat deden, zaten onze kinderen op het puntje van hun stoel met de Schriften en een kleurpotlood in hun hand. Toen we klaar waren, zeiden ze: 'Kunnen we alstublieft nog een tekst doen?' We besloten onze schriftstudie met een lofzang. Voordat we het slotlied zongen, lieten we onze kinderen zien hoe ze achterin hun lofzangenbundel teksten konden opzoeken. Ze vonden een van de teksten die we gemarkeerd hadden en we zongen een lofzang die het evangeliebeginsel bevestigde dat we net bestudeerd hadden. Het was echt een zinvolle schriftstudie!

Donna Macurdy Nielson, Virginia (VS) ■

NOOT

1. *Leringen van kerkpresidenten*:
Spencer W. Kimball (2006), p. 67.

A soft, painterly illustration of a young woman with long dark hair, wearing a white jacket over a dark top. She is looking upwards and to the right, her mouth open as if singing. The background shows the interior of a cathedral with tall, narrow stained-glass windows and a high, vaulted ceiling. The lighting is warm and ethereal.

Terwijl haar
stemgeluid tegen
het hoge plafond
van de kerk weerkaatste,
kregen de parochianen
tranen in hun ogen toen
ze de vertroostende
boodschap van de
lofzang hoorden.

Lofzang in een kathedraal

Collin Allan

In september 2004 reisde ik met twee van mijn kleinkinderen, Jim en Arianne, naar Nederland, om de zestigste herdenking van de Nederlandse bevrijding aan het eind van de Tweede Wereldoorlog mee te maken. We waren uitgenodigd door een historische groep om aan de herdenking deel te nemen omdat mijn

broer Evan, co-piloot in een B-24 bommenwerper, tijdens de bevrijding in 1944 was gesneuveld.

Toen we daar waren, gingen we ook naar Hommersum, vlak over de grens in Duitsland, om een ceremonie bij te wonen op de plek waar het vliegtuig van mijn broer was neergestort. Pastoor Gerard Thuring, een

van de organisatoren van het evenement, en ik spraken tijdens de ceremonie, waarna Arianne, die toen 17 was, het Amerikaanse volkslied zong, en Jim, die toen 15 was, met het hissen van de vlag hielp.

Naderhand zei ik tegen pastoor Thuring dat we de volgende dag graag de speciale bevrijdingsmis in zijn kerk in Oosterhaus wilden bijwonen. Hij was blij met onze belangstelling en nodigde ons uit. Ik verzamelde de moed om te vragen of Arianne, met wie ik van tevoren had overlegd, tijdens de mis zou mogen zingen.

Verrast vroeg hij: 'Wat gaat ze dan zingen?'

"'Ik ben een kind van God'"¹, zei ik.

Deze goede en aardige man dacht even na en zei toen: 'We zijn allemaal kinderen van God. Dat is goed.'

Toen we de volgende ochtend naar de bevrijdingsmis gingen, zat de kerk vol. Op een gegeven ogenblik nodigde pastoor Thuring Arianne uit om naar voren te komen en te zingen. Nadat hij haar had voorgesteld,

zei hij: 'We luisteren nu naar een lied van een mormoons meisje uit Utah.'

Zonder muzikale begeleiding begon Arianne te zingen. Terwijl haar stemgeluid tegen het hoge plafond van de kerk weerkaatste, kregen de parochianen tranen in hun ogen toen ze de vertroostende boodschap van de lofzang hoorden.

Na de dienst spraken veel aanwezigen hun waardering en liefde uit omdat Arianne die lofzang had gezongen. De ervaring was een krachtige herinnering dat wij allemaal kinderen van God zijn, ongeacht ras, godsdienst of taal. ■

NOOT

1. Lofzang 195.

De ideale belangstellende die ik mij niet kon herinneren

Perry W. Carter

Terwijl ik op een ochtend mijn e-mails las, zag ik een naam die ik niet kon thuisbrengen: Enrique Jorge Dias. Op de onderwerpregel stond: 'Saludos [groeten] van een ideale belangstellende.'

Ik had geen idee waar de boodschap over ging en ik drukte bijna op de toets 'wissen'. Maar ik was ook nieuwsgierig en opende de e-mail. Hij was in het Spaans geschreven.

Ik las dat Enrique Dias op zijn

achttiende in Adrogué (Argentinië) woonde, waar ik dertig jaar eerder op zending was geweest. Toen hij op een ochtend door het stadscentrum liep, had ik hem aangesproken en hem een brochure over het eerste visioen gegeven. Mijn collega en ik deelden op advies van onze zendingspresident 's ochtends vaak brochures uit op de trottoirs van Adrogué. We spraken met wel honderden mensen, hoewel we zelden hun naam te horen kregen. De meeste gesprekjes duurden niet langer dan dertig seconden.

Ruim dertig jaar later kon ik me de jongeman absoluut niet meer herinneren, maar hij wist nog wel wie ik was. Enkele weken eerder had ik mijn naam op de website van het zendingsgebied Argentinië gezet, waar broeder Dias die had gevonden.

Ruim drie decennia later kon ik me absoluut niet meer berinneren dat ik een jongeman op een trottoir in Argentinië een brochure had gegeven.

In zijn e-mail legde hij uit dat hij de brochure mee naar huis had genomen en aan zijn moeder had laten zien. Zij had hem aangemoedigd om meer over Joseph Smith te weten te komen. Toen hij enkele maanden later op zoek ging naar de zendelingen, was ik overgeplaatst.

Enrique volgde de zendelingenlessen en liet zich dopen en bevestigen. Ik werkte daarna nog twintig maanden in Argentinië, maar hoorde niets over zijn doop.

Door het korte gesprek dat we die ochtend lang geleden op straat hadden gehad, was zijn leven en dat van vele anderen veranderd. Twee jaar na zijn doop was hij in het noorden van Argentinië op zending gegaan. Daarna was hij getrouwd en trouw in de kerk gebleven. Hij had veel roepingen vervuld, zoals bisschop, raadgever van twee ringpresidenten en

hogeraadslid. Zijn oudste zoon was in La Paz (Bolivia) op zending geweest.

Het is moeilijk om de vreugde onder woorden te brengen die ik voelde toen ik die e-mail las. Ik had op mijn zending veel goede ervaringen gehad, maar dit verlate nieuws van Enrique Jorge Dias was een positieve bijdrage aan alle herinneringen van mijn zending. ■

Broden en getuigenissen

Vida H. Liddell

Op een vastenzondag gaf een zuster tijdens de vergadering van de zustershulpvereniging haar getuigenis. Ze zei dat ze had ondervonden hoezeer de Heer haar liefheeft en om haar geeft, waarna ze over de volgende ervaring vertelde.

Ze had longontsteking gehad en had het op een ochtend extra zwaar. Ze had bijna geen eetlust meer en het enige wat ze dacht te kunnen eten was wat zelfgebakken brood. Ze was ontmoedigd en had om hulp gebeden zodat ze haar beproevingen kon doorstaan.

Diezelfde ochtend kwam haar huisbezoekster langs met een eigengebakken brood. De zuster gaf haar getuigenis van de liefde van onze hemelse Vader die ze toen voelde. Hij had haar gebeden gehoord en had haar precies gegeven wat ze nodig had.

Toen ik naar haar luisterde,

besepte ik dat ik die huisbezoekster was. Ik probeerde aan die ochtend terug te denken — waarom ik had besloten om haar toen een brood te brengen. Ik had geen stem

gehoord en geen brandend gevoel in mijn boezem gehad. Ik was die ochtend gewoon wakker geworden met het gevoel dat ik brood wilde bakken.

Toen ik met de broden bezig was, dacht ik aan een zuster in onze wijk die ziek was. Ik had me gedurende haar ziekte steeds hulpeloos gevoeld. Ik wist gewoon niet wat ik kon doen om haar leed te verlichten. Ik kreeg de ingeving om haar een brood te brengen. Ik probeerde mezelf ervan te overtuigen dat ik dat beter niet kon doen omdat de broden er niet zo mooi uitzagen als ik had gehoopt. Maar toen ik van een brood proefde, smaakte het prima. 'In ieder geval weet ze dat

ik aan haar heb gedacht', dacht ik.

Ik pakte het warme brood in, dat er een beetje vreemd uitzag, en bracht het naar haar huis. Toen ik het aan haar gaf, glimlachte ze en bedankte ze me. Maar ze weigerde elke andere hulp. Ik ging naar huis met het gevoel dat ik niet veel voor haar had kunnen betekenen.

Toen ik maanden later haar getuigenis hoorde, begreep ik dat de Heilige Geest me had geïnspireerd om haar gebeden te verhoren. Door die ervaring leerde ik hoe belangrijk het is om gehoor te geven aan de influisteringen van de Geest. Als we een gevoel krijgen dat we iets goeds moeten doen, moeten we dat ook doen. De Heiland heeft gezegd: 'Alles wat de mensen ertoe beweegt het goede te doen, komt van Mij; want het goede komt van niemand anders dan van Mij' (Ether 4:12).

Iedere keer als we het gevoel krijgen om iets goeds te doen, kunnen we ervan uitgaan dat het van de Geest afkomstig is. We weten nooit hoe

belangrijk zulke influisteringen zijn. Ik had nooit gedacht dat een zelfgebakken brood een antwoord op een gebed zou kunnen zijn en een getuigenis zou kunnen versterken. En toen de zuster zich geïnspireerd voelde om in de ZHV over haar ervaring te vertellen, had ze er geen idee van dat ik daardoor een belangrijke les over de invloed van de Geest leerde. ■

Ik had nooit gedacht dat een zelfgebakken brood een antwoord op een gebed zou kunnen zijn en een getuigenis zou kunnen versterken.

Wist ik het wel zeker?

Justin Geracitano

Na een veelbewogen avond in Australië in 1998 vroeg mijn beste vriend me of ik hem een lift kon geven. Onderweg naar zijn huis spraken we over onze geloofsovertuiging. Hij was atheïst en ik heilige der laatste dagen. Ik had altijd geweten dat er een God was. Hij had altijd gelooft dat er geen God was.

Die avond deed ik iets wat ik nog nooit gedaan had. Vlak voordat ik mijn vriend afzette, vertelde ik hem dat ik wist dat God leeft, dat Jezus onze Heiland is en dat Joseph Smith ze in een visioen had gezien.

Ik had al vaker met hem over die onderwerpen gesproken, maar ik had hem nog nooit verteld dat ik wist dat ze waar zijn. Ik besepte echter dat ik alleen een blijvende indruk bij hem kon achterlaten als ik mijn getuigenis van die dingen gaf.

Toen hij uit de auto stapte, schudde hij mij de hand en zei: 'Nou zeg, dat is prima. We moeten allemaal standvastig zijn in onze eigen overtuiging.'

Het probleem is echter dat ik het niet zeker wist — niet echt tenminste. Op dat moment voelde het goed om die dingen te zeggen, maar ik had nooit een bevestiging van de Geest gekregen dat ze waar zijn.

Ik moest nog twintig minuten naar huis rijden. In die twintig minuten veranderde mijn leven. Toen ik over ons gesprek nadacht, begon ik over mijn leven na te denken en over de richting die ik opging. Ik dacht aan de lofzang 'Ik weet dat mijn Verlosser leeft.' De woorden drongen tot diep in mijn ziel door. Ik begon hardop te zingen:

Het was een goed gevoel om van die dingen te getuigen, maar ik had nooit een bevestiging van de Geest gekregen dat ze waar zijn.

*Ik weet dat mijn Verlosser leeft.
niets dat mij zoveel troost hier geeft!*

*Hij leeft, van 't leven eens beroofd,
Hij leeft, mijn immer levend
Hoofd.¹*

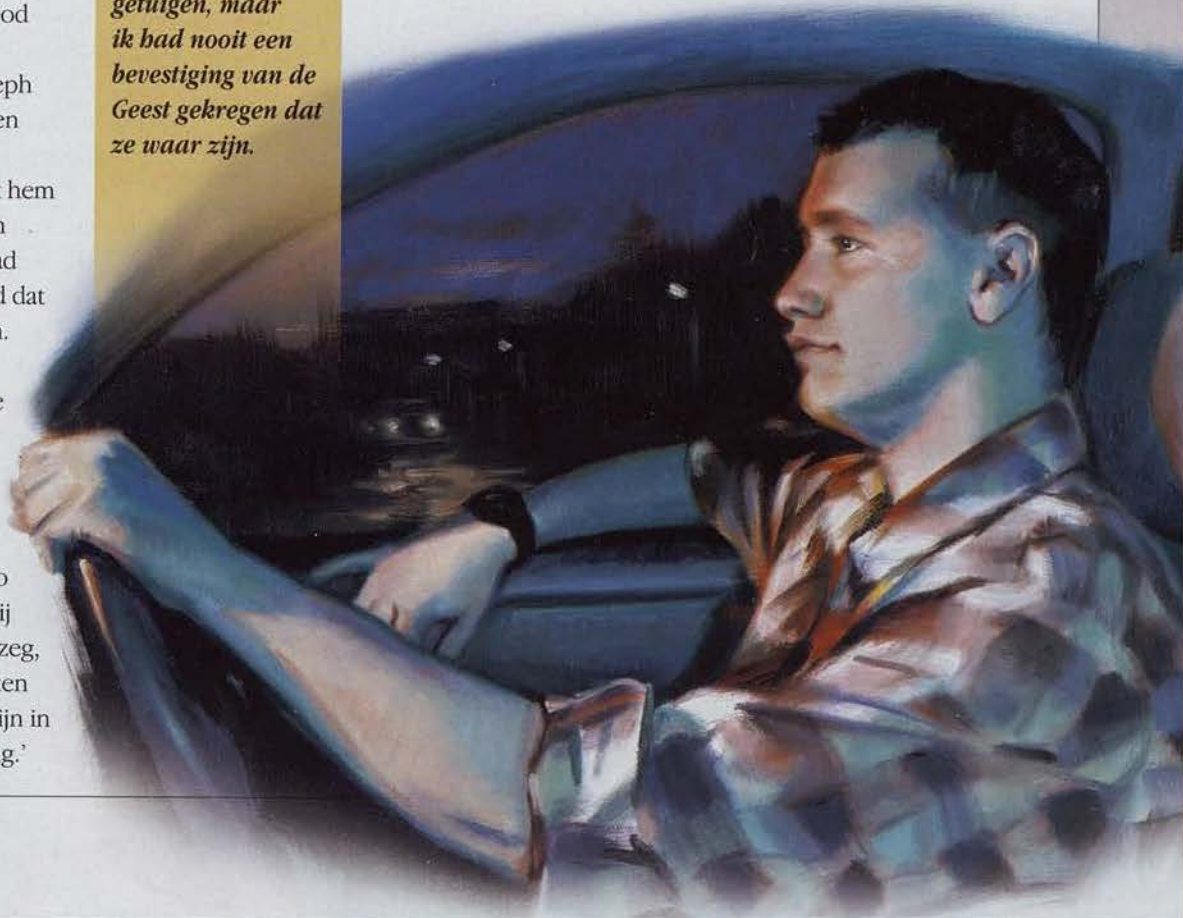
Terwijl ik zong, kreeg ik tranen in mijn ogen toen de Geest tot mij getuigde van de waarheid van die woorden en bevestigde dat mijn getuigenis waar is. Ik besepte toen dat een getuigenis gevonden kan worden door het te geven.²

Ik zal nooit vergeten dat de Geest tot mij getuigde van de waarheid van mijn getuigenis. Ik weet dat mijn Verlosser leeft omdat de Geest dat tot mijn ziel heeft getuigd — een getuigenis dat ik vlak daarna als voltijdzending kon verkondigen. ■

Noten

1. Lofzang 92.

2. Zie Boyd K. Packer, 'Op zoek naar geestelijke kennis', *Liabona*, januari 2007, p. 18.

Voor het werk van de Heer geroepen

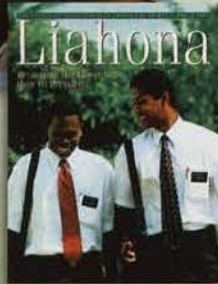
Ik ben zo dankbaar voor de *Liabona* van maart 2007, waarin staat hoe je je op een voltijdzending kunt voorbereiden. Door die boodschap nam ik het besluit om op zending te gaan. Enkele maanden later kreeg ik mijn zendingsoproep. Door de artikelen in de *Liabona* zag ik in dat dit de tijd is dat de Heer me heeft geroepen om Hem met zijn werk te helpen. De *Liabona* helpt ons om de juiste beslissingen te nemen.

Zuster Juwy Sevilla (Filipijnen)

Mijn hart werd geraakt

De *Liabona* is heel belangrijk voor me. Ik zou niet zonder kunnen. Het tijdschrift heeft 21 jaar geleden een belangrijke rol bij mijn bekering gespeeld. Ik was bijzonder onder de indruk van de manier waarop gezinnen in de artikelen werden afgeschilderd: gezinnen die samen bidden, gezinnen die samen naar de kerk gaan, gezinnen die liefde voor elkaar hebben. Mijn hart werd erdoor geraakt en daardoor kon ik het evangelie beter begrijpen. Hartelijk dank voor al het goede werk dat u doet.

Beatrice Sunke, Zwitserland

Het huwelijk versterken

Ik heb een vriendin die onlangs getrouwd is. Ik gaf haar een *Liabona* waarin over het huwelijk wordt gesproken en over de heilige plicht om elkaar lief te hebben en voor elkaar te zorgen. Hoewel mijn vriendin geen lid van de kerk is, las ze het tijdschrift met haar man en bedankte ze me oprecht omdat het een hulpmiddel was om haar huwelijk te versterken. De *Liabona* is zowel leden als niet-leden tot zegen.

Beatriz de Guaigua (Venezuela)

Oprechte dankbaarheid

Ik wil mijn oprechte dank uitspreken voor onze hemelse Vader en de redactie van de *Liabona* voor de geweldige boodschappen die we in dit gedeelte van de wereld ontvangen. De *Liabona* heeft me het vertrouwen gegeven om altijd pal te staan, ook onder mijn vrienden, en de negatieve gevoelens die ze over de kerk kunnen hebben weg te nemen. Blijf alstublieft doorgaan met uw goede werk. Ik weet dat het evangelie ook in dit gedeelte van de wereld verspreid zal worden.

Asuquo Dominic Ekpennyong (Nigeria)

Het beste tijdschrift

Ik ben pas lid van de kerk geworden en ik heb uit de *Liabona* veel over het evangelie geleerd. Mijn kamergenoten hebben veel interesse in de *Liabona*. Ze kijken er iedere maand naar uit, hoewel ze lid van een andere kerk zijn. Een van mijn vrienden zegt dat dit het beste tijdschrift is dat hij ooit heeft

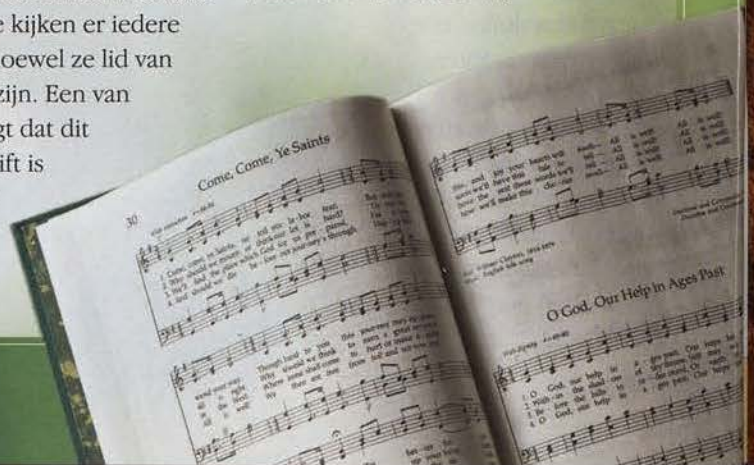
gezien. We waren allemaal zeer geïnteresseerd in het financiële schema (zie het 'Begrotingsoverzicht' in de bijlage van de *Liabona* van september 2007), en iedereen belooft om het te volgen. Maar in plaats van tiende te betalen, zijn mijn kamergenoten van plan om tien procent te sparen.

Raja Salamon (India)

Ontroerd door een lofzang

Toen ik de *Liabona* van mei 2007 las, werd ik geraakt door de toespraak van ouderling Jay E. Jensen, 'De inspirerende kracht van lofzangen'. Ik heb ook een sterk getuigenis van de kracht van de lofzangen. Toen ik in februari 2000 naar het plaatselijke radiostation luisterde, hoorde ik een lied dat ik nog nooit had gehoord. Ik vond de muziek niet alleen mooi, maar ik genoot ook van de boodschap van het lied en de manier waarop de groep het zong. Later hoorde ik dat het lied door een groep heiligen der laatste dagen was gezongen. Ik wilde de volledige tekst van het lied hebben. Ik besloot dat ik naar hun kerk moest gaan. De allereerste zondag dat ik er was, bladerde ik een lofzangenbundel door. Daar stond hij — lofzang 15, 'Komt, heil'gen, komt'. Enkele maanden later heb ik me laten dopen.

Richard S. Scotland (Liberia)

Jeremy Winborg, Nephi's gebroken boog

'En zie, het geschiedde, toen ik, Nephi, uitging om voedsel te doden, dat ik mijn boog, die van zuiver staal was gemaakt, brak; en zie, toen ik mijn boog had gebroken, waren mijn broeders vertoornd op mij wegens het verlies van mijn boog, want wij verkregen geen voedsel' (1 Nephi 16:18).

Zoals zoveel leden van de kerk zijn de Italiaanse heiligen der laatste dagen pioniers in het creëren van families van meerdere generaties die in de evangelieverbonden zijn samengeklonken. Deze kerkleden hebben te maken met een cultuur waarin oude tradities en alomverbreid secularisme hoogtij vieren, maar zij concentreren zich op de Heiland en proberen het geloof op te bouwen dat zal gedijen in het hart van hun nageslacht. Zie 'Familiegeloof', p. 28.